

Này Anh! Chịu Trách Nhiệm Đi!

Contents

Này Anh! Chịu Trách Nhiệm Đi!	1
1. Chương 1: Ai Đã Cấn?	1
2. Chương 2: Mang Thai	4
3. Chương 3: Lão Tứ	8
4. Chương 4: Đám Cưới	12
5. Chương 5: Nhà Chồng	15
6. Chương 6: Giáp Mặt Và Giao Đấu	20
7. Chương 7: Cầm Thú (h)	24
8. Chương 8: Sau Đó	27

Này Anh! Chịu Trách Nhiệm Đi!

Giới thiệu

Thể loại: danmei, ABO, lạnh lùng ôn nhu công x tiểu bạch dương quang thụ, đô thị tình duyên, trước ngược sau ngọt, HE

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nay-anh-chiu-trach-nhiem-di>

1. Chương 1: Ai Đã Cấn?

Điều đáng sợ nhất trong đời Omega chính là bị cấn và có thai. Người cấn là người mình thương thì sẽ chẳng có gì để kể, đằng này cậu lại bị người xa lạ cấn, chẳng biết là ai và chẳng biết từ bao giờ.

Ngày hôm đó, mây trôi trên trời, nắng nhảy múa bên bệ cửa sổ, trần nhà màu trắng tinh đón tầm mắt xanh lục bảo của TaeKyo. Cơ thể đau nhức chứng tỏ cho việc cậu đã qua đêm với Alpha nào đó, ngật nổi hiện tại trong phòng chẳng có ai ngoại trừ cậu và cơ thể sạch sẽ thơm tho mùi sữa tắm.

Hôm qua chính là ngày cậu phát tình, ngay trong tại quầy bar cậu làm thêm, đột ngột đến mức sáng hôm sau, cậu quên sạch tất cả, kể cả người đã ăn cậu... Vô thức sờ gáy mình, cậu hốt hoảng giật bắn người, lao khỏi phòng và chạy vào vệ sinh.

Tsugai được hình thành. Mặt cậu đen dần đi, tương lai của cậu, bị phá nát rồi.

[...]

“Tiểu Kyo! Em đi làm lại rồi?! khỏe hơn chưa? Uống thuốc kìm chưa?!” , chàng trai tóc xám anh tuấn được bộ đồng phục nam hầu ôm sát người khoe vóc dáng vươn tay xoa mặt cậu, sờ sờ hai má cậu và lo lắng hỏi.

TaeKyo không biết nên bắt đầu từ đâu, chỉ đảo mắt nhìn quanh bar, mong sao vết cắn này nhói lên để nhận ra Alpha đã cùng mình, cậu chỉ mới mười bảy thôi, không được để vết cắn hủy hoại tương lai! phải tìm người chịu trách nhiệm cho chuyện này!

“Anh Lee, hôm qua ai đã đưa em về?”, cậu nắm tay chàng trai đang xoa má mình và hỏi.

Chàng trai tên Lee tròn mắt ngạc nhiên, ngẩn mặt suy ngẫm một chút rồi lắc đầu đáp “anh không rõ, hình như là người lần đầu đến bar mình, đi cùng hai ba người bạn, anh không rõ nữa em ạ, nhìn lạ hoắc à!”

Thế giới quan của TaeKyo sụp đổ, không phải khách quen thì tìm bằng niềm tin nào?!

“TaeKyo? Hôm qua em có sao không? Anh thấy bạn của lão Tam đưa em về mà bạn quá không kịp hỏi lão đưa về đâu cả... Lão nói bạn lão là Omega luôn đó, tin tưởng nên mới dám giao em”, chị gái xinh đẹp với cặp mắt xéch quầng rũ ôm chầm cậu, hôn nhẹ má cậu chào hỏi.

TaeKyo ngượng ngùng đỏ mặt cười lắc đầu nói không sao, lơ đãng cho tới khi ngẫm lại câu nói... BẠN LÃO TAM ĐƯA EM VỀ... BẠN LÃO TAM ĐƯA EM VỀ... BẠN LÃO TAM ĐƯA EM VỀ... chuyện quan trọng lặp lại ba lần.

“Chị Anne!! Lão Tam đang ở đâu?! bạn lão Tam là ai?! Cho em biết số được không?! Em có chuyện gấp cần giải quyết!!” vội nắm tay chị gái xinh đẹp và hỏi dồn dập, chị gái dịu dàng xoa đầu Tae, đáp lời “Lão Tam ở trường đó em, sáng nay phải đi học nha, ở XZY, hổng chẳng phải em lưu số rồi sao? lưu là ‘thứ ba’ thì phải?”

Anne nói hết câu đã chẳng còn thấy bóng dáng TaeKyo đâu, bản thân như vừa độc thoại với cánh cửa mở toang ra. Cô bất đắc dĩ xoay người tới quầy bar, ngồi xuống bắt chéo chân và chống cằm sầu não “Lão Nhị này, anh nói xem em hết sức hút rồi không? Kyo không còn quan tâm em nữa mà toàn bám lão Tam lão Đại nha, tui thân quá...”

Chàng trai sau quầy bar nâng chiếc ly kiểu lên ngắm nhìn, đáp lời “tiểu tình nhân của em đang đợi em đây lão Thập, hướng 6 giờ tây bắc”. Anne rùng mình, nhìn theo hướng chàng trai nói, có một cô gái tết hai bím xinh xắn đang an phận vẽ tranh gì đó không thấy rõ, cô ngược đầu lên nhìn Anne, nở nụ cười nhẹ đủ để gió xuân tràn qua lòng mọi người. Sức mạnh của Omega.[...]

TaeKyo sau khi dồn lực chạy qua các con phố, cuối cùng cũng đến được trường của lão Tam. Cậu đứng trước trường, cầm điện thoại lên và gọi vào số của lão.

“Ồ í e ò í e...”

Cất điện thoại vào túi, theo trí nhớ bước vào trường tìm phòng học của lão Tam vào hôm nay, hầu hết hôm nay chỉ là tiết tự học, Anne nói thế, lão Tam thích sách nên chắc là ở thư viện đi, cậu tự nhủ như vậy và bước về phía tòa nhà to to màu xanh rêu khuất sau khuôn viên chính. Bản thân cậu cũng không ngờ trí nhớ mình siêu vậy mà lại quên người đã cùng mình đêm qua, đáng hận mà!! ừy khuất căn môi dưới bước vào trong.

Nhìn thấy bóng dáng quen thuộc của lão Tam, cậu vui mừng chạy đến níu tay gọi, vết cắn sau cổ nhói lên làm cậu suýt té, lão Tam hoảng hốt đỡ cậu và kéo vào lòng, “TaeKyo?!”. Cặp mắt phiếm hồng ừy khuất nhìn lão Tam, tay cậu nắm tay áo của lão, giọng nức nở hỏi “hôm qua...ai đưa em về vậy anh?”

“Hử? là bạn anh...”, lão Tam xoa cằm suy nghĩ, chuyển tầm mắt sang bàn sinh viên đằng xa có đám người ngồi ở đó. Nhìn chằm chằm, dùng tay đếm đếm, cuối cùng thì thở dài “hắn ta về rồi”.

Sét đánh giữa trời quang, xé toạc cả mây trời. TaeKyo nắm cánh tay lão Tam, vừa lay lay vừa nức nở “Làm sao đây làm sao đây... em thật sự gấp lắm...làm sao đây làm sao đây... không cảm ơn được em sẽ không ngủ ngon vào đêm nay... làm sao đây làm sao đây...”, khuôn mặt đáng thương giáng một đòn trí mạng và trái tim yếu ớt của lão Tam Alpha.

Viện có! chính là viện có để lão Tam mủi lòng!! Cậu nhếch môi nhìn địa chỉ và sdt trong mẫu giấy nhỏ. Địa chỉ ở khu trung tâm A, tụ họp những ngôi nhà nguy nga tráng lệ của tầng lớp tư sản giàu có...

“Chú ơi, nhà số 13XZ ở khúc nào vậy?”, TaeKyo hỏi bảo vệ ngay đầu khu, ông già khó tính dè chừng nhìn cậu, miễn cưỡng cho cậu vào tìm người, trong khoảng thời gian nhất định, cậu lại phải mày mò tìm nhà trong khu A rộng lớn như mê cung và rối rắm với những đoạn đường lát đá hoa cương, tìm mãi đến mức chân rã rời, cậu mới thấy địa chỉ kia, là ngôi nhà không kém cạnh tòa lâu đài, với tường sơn màu xanh trời và cánh cửa gỗ màu trắng.

Vươn tay cầm nắm cửa hình sư tử mà gõ ba tiếng, TaeKyo nghe bên trong vọng ra tiếng bước chân.

“Cậu là...”, chàng trai tuấn lãng, sừng mặt sắc sảo và cơ thể rắn rỏi được áo sơ mi bó lại, mùi Alpha toát ra cùng tiếng nói trầm thấp, vết cắn sau cổ của cậu nhói đau âm ỷ, lan đến tận ngực.

“Anh là người đã qua đêm với tôi hôm qua!?”, chống đỡ bằng cách túm chặt áo y giữ thẳng bằng, nhận lại cái gỡ tay lạnh lùng của y ” là cậu quyến rũ tôi”. Bất lực chống tay vào tường, cậu gắng lên “đã cắn, thì phải chịu trách nhiệm!”.

“Là sai sót của tôi. Muốn bao nhiêu? Ra bệnh viện hỏi cách xoa vết cắn”

“Anh!!”, TaeKyo tức giận trừng mắt với người kia, dồn sức muốn đâm hắn thật mạnh. Tiếc thay, sức lực của O và A khác nhau hoàn toàn, nhất là vào giai đoạn O đang phát tình và bị thuốc kìm lại. Hắn dễ dàng chặn cú đâm của cậu.

Mô tuýp phim truyền hình 7 giờ lặp lại, hắn dùng cặp mắt xéch màu đen lạnh lùng lườm cậu, nhẹ nhàng

mà đẩy cậu ra, búng tay kêu quần gia mang đến số tiền không nhỏ, nâng bàn tay mềm mại của cậu lên và dúi tiền vào. May mà không phải là quăng xấp tiền vào mặt cậu.

Trần trối nhìn số tiền lớn trong tay, TaeKyo bị bỏ rơi ngay bậc thềm còn cánh cửa trắng toát kia lặng lẽ khép lại. Kết thúc cuộc đời cậu, kết thúc tuổi mười bảy đầy mơ ước.

[...]

Ngơ ngác bước trên đường lớn về nhà, TaeKyo cảm giác hoang mang như lần đầu tỉnh dậy nơi khách sạn. Bấm tin nhắn xin nghỉ phép một ngày, cậu từ cửa phòng trọ, cởi quần áo rải cho đến phòng tắm, đắm mình dưới vòi sen lạnh lẽo, dùng chính móng tay mà cào mạnh vết cắn sau cổ, đến khi nhìn thấy móng tay đầy máu và dòng nước trôi dần không còn trong veo. Cậu cười tự giễu, ngồi xồm xuống và chôn mặt vào đầu gối, bật khóc nức nở.

Có đôi khi chính bản thân chẳng biết đã làm điều gì sai để phải hứng chịu cái giá phải trả như thế này.

“Alo, Lão Tam, mai em nhờ anh trả bạn anh cái này nha, đừng nói gì cả, chỉ đưa hẩn thôi, nếu hẩn không nhận, anh thay em quăng vào mặt hẩn nhé”, vừa gọi điện vừa xào đồ ăn cho bữa tối. Hôm nay cậu đã có một ngày vô dụng và mệt nhoài.

“Giọng khàn thế? khóc sao? Bạn anh làm gì em à?”, thật may mắn, vẫn còn mọi người quan tâm, TaeKyo bật cười, lật trứng trên chảo nóng, dầu văng vào tay nhưng cậu lại chẳng đau xót nổi, chỉ cảm thấy ấm áp cuối ngày thôi. Nhẹ đáp lời “dạ không có, em tự làm khổ em thôi chứ có ai dám làm gì em đâu anh ạ”

Cúp máy, cậu một mình hoàn thành bữa ăn tối, loay hoay rửa chén bát, chạy đi thay băng ở cổ và đem chăn mền ra ban công cảm trại. Mùa mưa qua đi chính là để lại bầu trời đầy sao cùng ánh trăng vàng vạc, nằm đếm sao thay cho cừu chính là thói quen khó bỏ từ bé, từ khi bố mẹ qua đời và để thoát khỏi những cơn ác mộng đeo bám. TaeKyo dần chìm vào giấc ngủ sau một ngày dài mệt mỏi, mặc kệ gió đêm, mặc kệ ngày mai ra sao.

2. Chương 2: Mang Thai

Lần thứ ba TaeKyo ôm bồn cầu nôn đốc nôn tháo.

“Đi khám bác sĩ đi em, ngày có thai Mía và Mie chị nôn mỗi lần không nhiều như em đâu”, cô gái đưa ly nước ấm cho cậu, buộc miệng nói. TaeKyo bị sặc, sau khi nghe cô gái quản lí quầy lên tiếng.

“Chị.. Em chưa có Alpha thì sẽ không có thai... Chắc là bị bệnh thôi à”, lặng lẽ phản bác. cô gái cười âm hiểm nhìn TaeKyo, khẽ hắng giọng lên tiếng “chị từng trải rồi em, nhìn là biết ngay... Ngoan, đi bác sĩ khám rồi gọi người chịu trách nhiệm đưa nhỏ đi em.” Xoa đầu cậu trấn an và cổ vũ.

Cô gái nghĩ rằng TaeKyo sẽ giải quyết mọi chuyện một cách dễ dàng lắm nhưng đã qua một tháng, nếu có thai cũng không phá được. Ngồi một mình tại phòng khám khoa sản đợi giấy báo, cậu như ngồi trên đồng lửa, thầm cầu nguyện rằng không có thai! Không có thai đi!!!

Giấy báo có thai, bác sĩ cười chúc mừng cậu, dù thai chưa thấy rõ hình hài nhưng cũng bắt đầu phát triển. TaeKyo chết lặng ngay cửa bệnh viện, tờ giấy khám mong manh muốn bay theo cơn gió, khế siết chặt tờ giấy trong tay, cậu nghĩ lại, không phá đứa nhỏ, nếu lỡ mang tiếng không hay rồi, sao mình không làm đến cùng luôn chứ, dẫu gì một tháng qua cũng chưa gặp mặt nhau lần nào, hôm nay đi ôn kỉ niệm cũ cũng không tệ.

TaeKyo huýt sáo vui vẻ tiến về khu nhà cao cấp.

[...]

“Anh tôi vắng nhà rồi!”, giọng nói chanh chua và ánh mắt ghét bỏ lia về phía cậu. TaeKyo khế thở dài, “tôi sẽ ghé lại sau”, đáp lời con bé và quay lưng định rời đi.

“Nào nào đừng vội, cậu đưa giấy tờ gì cho anh tôi sao? Để tôi giữ giúp cho nha”, bá đạo đoạt tờ giấy trên tay cậu, con bé tròn mắt chăm chăm nhìn vào dòng chữ ‘đã có thai’.

CHÁT

“Mày dính lấy anh ấy rồi bắt anh tao đổ vỏ chứ gì?!”, con bé mặc áo yếm gấu nâu hất mặt quát.

Đến không đúng lúc rồi, không gặp được người kia còn bị con quỷ này giật giấy báo có thai, còn bị đổ tội nữa chứ. TaeKyo xoa má mình, nhẫn nhịn chịu đựng, quân tử trả thù mười năm chưa muộn, huống chi con bé này cũng là Omega, cậu có thể huy động Alpha nào đó đến đột kích mà hãm hiếp... TaeKyo vốn không hiền lành, chỉ là giỏi che giấu.

“Hai người làm trò gì trước cửa mà ồn ào quá vậy? Lại là cậu?”, hấn ngạc nhiên trước sự xuất hiện đột ngột của cậu, lại ngạc nhiên hơn khi thấy cậu bị hấn má vết đỏ, lông mày khế cau lại, cảm giác chua xót ghen ngay cổ họng, liếc nhìn con em đánh đá của mình.

“Em tát nó đấy! Thằng này tới muốn anh đổ vỏ cho nó! Anh nhìn *** ghê chưa!!!”, chỉ thẳng vào cậu, con bé không sợ gì mà còn hất hất tung tờ giấy cho anh trai.

Hấn vuốt thẳng lại tờ giấy, đưa lại cho cậu, lạnh nhạt nói “nhầm đối tượng”.

Cậu nhận lại tờ giấy, gấp làm tư, khế nói “sau ngày hôm đó, tôi đã chẳng lên giường với ai, tôi mới 17... Nếu không tin, anh có thể cùng tôi đi xét ADN”. Nói vừa dứt câu, chẳng hiểu tại sao nước mắt lã chã rơi xuống, ủy khuất, bất lực không được giải tỏa, nếu hấn không chấp nhận cậu nữa, cậu nghĩ sẽ tự đi hiến xác và tự sát cùng sinh linh trong bụng, mẹ từng bảo, đều là đồng loại, thương xót chính là cảm xúc cốt yếu

của con người, không phải thương yêu. Bàn tay ấm áp xoa lên đầu cậu, bắt giác ngược cặp mắt đầy nước lên nhìn người kia, chỉ thấy hần thở dài “một tháng rồi à? Thật sự không thể phá?”

“Phải, không thể phá, nếu phá thai thì tôi đi tự sát là được”, vươn tay dụi loạn lên mặt, ôn kỉ niệm cũ đủ rồi, cậu né tầm mắt của hần, đẩy tay hần ra và lảo đảo rời đi.

Đứa nhỏ phải làm sao?... Mấy lão sẽ làm ầm lên cho xem... Mong chị quản lý chưa truyền tin... Mặt trời hôm nay tại sao có tận hai cái? Mặt đất là đang nghiêng dần thì phải...

TaeKyo ngã xuống đất ngất lịm đi. Đến khi mở mắt ra đã ở trong phòng bệnh trắng toát với bịch nước biển treo lủng lẳng. Ôm đầu đau ong ong và ngồi dậy, cậu bị người nào đó đè nằm lại trên giường

“Cậu bị căng thẳng, đừng ngồi lên, nằm nghỉ đi” là hần đang ngồi gọt vỏ táo bên giường.

Khung cảnh huyền hoặc làm cậu choáng váng, vươn tay dụi dụi mắt mình, nhìn qua chỗ người đang ngồi gọt trái cây, lại tiếp tục dụi mắt, đến khi được ngăn lại cậu mới tin đây là sự thật.

CÁCH

Bác sĩ thông thả tiến vào, là lão thất.

“Em đang có thai, bé con ạ, không giữ mình còn làm bản thân suy nhược giữa trời nắng, thật quá xấu hổ đi mà”, nhận kim tiêm từ tay y tá, cô nhẹ nhàng nâng tay TaeKyo lên, bôi bông băng, tiêm vào cơ thể cậu vitamin phục hồi thể chất.

Giao dụng cụ lại cho y tá xong, lão thất ngồi xuống cạnh giường, lấy táo gọt sẵn mà tự nhiên ăn, vừa ăn vừa nhìn chăm chăm hần đến mức da gà như muốn dựng hết cả lên. Cậu nhìn hần, lại nhìn lão thất, không nhin được bật cười lên thành tiếng. Lão thất thấy cậu cười mới khẽ thở dài một hơi.

“Chị Anne à, cũng không phải lỗi của anh ấy đừng soi xét như thẩm vấn phạm nhân vậy chứ nha”, cậu nắm cánh tay lão thập xoa xoa dỗ dành, cô gái hừ nhẹ, kí kí đầu cậu hai cái mà đáp “đứa ngốc như em, có thai cũng đáng, cho sáng mắt ra ấy. Còn cậu nữa! Đứa nhỏ này chỉ là một O thôi, khi bị cắn và mang thai chính xác sẽ vô dụng luôn rồi! Mất luôn cuộc đời rồi! aizz, cậu không muốn, chúng tôi cũng sẽ bắt cậu chịu trách nhiệm thôi”.

Dứt khoát mà nói thẳng ra, không sợ bị ghen ghét, một chuẩn Alpha như lão thất chính là mơ ước của hàng triệu cô gái, dù trắng hoa một chút, xinh đẹp một chút, đồ đồn một chút nhưng khi nghiêm túc thì chẳng ai bì kịp cả.

“Tôi muốn nói là tôi sẽ...”, chưa kịp dứt câu cả ba người nghe tiếng ồn ào ngoài phòng bệnh, có cả tiếng của lão nhị vang lên “thứ đệ tiện như cô, không đáng mặt được bảo bọc bởi bất kì Alpha nào cả!”

Lão thất xoa đầu TaeKyo, đứng lên tiến ra cửa hóng chuyện, hấn cũng đứng lên theo. Người vừa mới bị lão nhị quát ngay hành lang bệnh viện chính là con bé đánh đá kia, lão nhị vuốt mái tóc xám của mình, mặt ngạo kiều mà chuyển tầm mắt đến lão thất đang tùm tùm ở cửa phòng xem kịch vui.

“Anne, sao em có thể đưa những con nảo tàn này vào bệnh viện thế, sát phong cảnh thế là cùng, em không biết nó vừa làm gì anh đâu nhé”, lách người qua con bé đang chết lặng kia, tiêu soái cầm gà mên đứng thức ăn vào phòng. Hấn phải đi đến đỡ con em đánh đá khó chiều của mình, xin phép bác sĩ (là lão thất) để đưa con em về rồi quay trở lại. Lão thất nhẹ gạt đầu đồng ý.

Bày thức ăn trưa cho TaeKyo xong, lão nhị cười ha hả ngồi bắt chân đằm đạo nhân sinh cùng lão thất, để cậu vừa tựa lưng vào gối ăn tảo vừa xem hai người kia đánh võ hình tượng.

“Lão nhị thật handsome nha sao không tát nó một bạt tai luôn? đáng ra nên tát nó một bạt tai huề với TaeKyo đấy!”, lão thất mở bung cửa sổ, nhận thuốc lá từ tay lão nhị và đánh lửa lên.

Thói quen khi cùng đằm đạo nhân sinh chính là không rượu bia cũng phải có thuốc lá. “anh nào đâu biết nó đã tát TaeKyo của chúng ta, anh chỉ thấy nó nói chuyện điện thoại, kể xấu hay gì gì đó mà mồm mép oang oang lên, đã vậy còn khinh khỉnh nhìn anh, Omega mà thế, làm ơn đi! chả ai dám bảo vệ con bé đó”

Lão thất bật cười, thả nhẹ làn khói ra khỏi môi, lão nhị mãi là lão nhị, chẳng thay đổi nổi dù được chuyển hóa từ Omega sang Alpha nhưng bản tính của một Omega vẫn còn trong cơ thể của lão. TaeKyo nằm xuống gối, nhắm mắt dưỡng thần và im lặng lắng nghe hai người nói chuyện trên trời dưới bể, về cuộc sống, về nhân sinh.

[...]

Sau khi bị anh trai lôi về nhà, con bé đánh đá tức giận tông cửa phòng mình và khóa trái, mặc kệ thằng anh khuyên bảo, nó ôm hận trong lòng, quyết tâm phải trừ khử TaeKyo. Lên mạng vào nhóm chat, nó tự lầm bầm chửi rủa “tại sao người mang thai không phải là mình chứ, tại sao người mang thai lại là tên đó chứ, ”

Nó đã nghĩ tới, dùng quyền lực của gia đình, sai người đi quấy rối cậu, ý tưởng không tồi đấy chứ. Gõ bàn phím nhắn tin với nhóm chat của mình, kêu gọi đồng loại về phe mình.

Làm sao để hại tình địch đang mang thai con của anh tao?

Mày ác thế con, muốn hại đời nó hay hạ nhục nó?, người bạn kia rep lại.

Tùy chúng mày, tao chỉ muốn thằng đó không dan díu với anh tao nữa thôi.

Tao có ý này, nếu không ngại ác thì làm theo cách của tao nhé?, một Omega trong box nhắn tới.

Ừ, mày nói thử xem, tao bắt chấp hết!

Ý của tao là..... mày liên lạc qua số XXX265XYZ, nhóm đó sẽ thay mày giải quyết người.

Kết thúc trò chuyện nhóm, con bé đánh đá bắt điện thoại lên gọi cho nhóm người kia. Bàn bạc trao đổi vắn đề. Đối với một đứa hấp tấp nôn nóng thì càng sớm càng tốt chính là câu cửa miệng của con bé.

Càng sớm càng tốt, tối nay sẽ thực hiện.

[...]

TaeKyo ngủ cả buổi chiều đến đêm, cậu mệt mỏi dụi mắt tỉnh giấc. Uống nốt phần sữa mà người kia mang vào cho mình rồi đứng lên vươn vai, mang theo đồ treo nước biển đi khỏi phòng, hình như lão nhị về chăm bảo bối thì phải, nếu không nhầm thì sẽ có lão nào đó vào chăm cậu nhưng mà hiện tại vẫn chưa thấy ai, còn người kia, cậu đuổi về nhà rồi, không muốn gây khó dễ cho người ta làm gì nếu người ta đã không muốn nhận cái thai.

Đi lấy thêm nước ấm ở hành lang và đi giải quyết sinh lý xong, cậu chậm chạp tiến về phòng. Căn phòng cho mình cậu với cửa sổ ngắm cảnh đêm bên ngoài bệnh viện, chẳng hiểu sao hiện tại có khách ghé qua, trèo vào, một nhóm người xa lạ, đồ con với cặp mắt đỏ ngầu toát lên tà khí và dục vọng, mùi Alpha muốn phá nát căn phòng, phá nát cơ thể cậu.

TaeKyo không ngần ngại thẳng tay rút kim truyền dịch ra, xoay người bỏ chạy khỏi phòng. Lặp lại lần nữa, sức lực của Omega không bao giờ bì nổi với Alpha, cậu bị người tóm lôi ngược vào phòng, cửa bị chặn bởi hai người đàn ông và ánh sáng hành lang, dần khép lại trước mặt cậu.

[...]

(Các đồng chí đừng hỏi tại sao bệnh viện mà không có ai trực hết =)))))) có ý đồ cả đấy!)

3. Chương 3: Lão Tứ

Con bé đánh đá nhảy chân sáo đến bệnh viện, lén lén lút lút luồn lách qua các cầu thang, tiến đến phòng bệnh kia mà không tự hỏi tại sao chung quanh không hề có y tá hay bác sĩ nào cả.

“Chắc là nhóm xử hết người trong bệnh viện rồi mới xử tới thằng kia, ha hả, đáng đồng tiền thật”

Mục đích chuẩn khỏi nhà ban đêm chính là chụp hình, quay vid về cảnh tình địch mình bị cưỡng hiếp và mách lại với anh mình, để anh khinh thường và xa lánh theo. Càng đến trước phòng bệnh, con bé càng

nghe tiếng rên rỉ và la lối vì đau đớn, kèm theo tiếng chát chát vang lên... ừ là tiếng chát chát của SM các cậu ạ.

“Lão đại, chúng ta có khách mời quý hóa đến đây”, anh trai tuần tú với cặp mày ngài mở cửa phòng, cong môi lên để lộ hai má lúm đồng tiền hướng về phía con bé đang trợn to mắt sững sốt. Đây không phải kịch bản đã dàn dựng lên vào sớm nay.

Đương nhiên không phải kịch bản đã dựng rồi, vở quýt dày có móng tay nhọn, măng non đấu với tre già thì tre già sẽ chiến thắng. Chiều hôm ấy, sau khi bàn bạc nhau thì quyết định để lão nhị vào chăm TaeKyo nhưng vừa soạn đồ mang vào cho đứa nhỏ, lão đại và lão tứ đã đích thân ngăn lại, nói rằng hãy để hai người họ đi thay.

Bói bài có cái lợi lớn, đặt niềm tin vào thì sẽ đoán được tương lai, lão tứ đoán được điềm xấu nên nói lão đại hãy vào trông TaeKyo, lão tam thì nhắn tin cho cậu bạn, người đã làm đứa nhỏ có thai rằng tối nay an phận ở nhà đi, họ sẽ thay người giải quyết vấn đề này.

Nói các y tá bác sĩ lánh nạn tạm và các phòng bệnh khác phải được khoá cửa trong khoảng vào đêm, đương nhiên là TaeKyo không hề hay biết chuyện này cho tới khi đang bị đè lên giường, áo quần bị xé rách không thương tiếc, bị trụ lại trên thành thường bởi một người đàn ông xa lạ, còn một người khác thì căng hai chân cậu ra, dùng một ngón tay muốn đâm thẳng vào hậu huyệt đang khép chặt của cậu, vùng vẫy không ích gì, đau đớn đến quặng người vì mùi Alpha xa lạ làm cậu không kêu gào hay rên lên nổi, nhắm chặt mắt phớt mặc số phận thì tiếng chát quen thuộc vang lên, tiếng la thất thanh của cả hai kẻ kia truyền vào tai cậu, TaeKyo được thả ra và cậu được người nào đó quấn mềm ôm vào lòng.

“Ngoan nào tiểu Kyo, tội anh đến rồi”, là tiếng lão đại. Cậu mở mắt nhìn lão đại, không cầm được chôn mặt vào hõm cổ của lão, để lão tùy ý xoa lưng, xuôi dần cơn đau và thiếp đi mất, mùi hương của lão đại không hăng mùi Alpha mà thoảng như mùi của cây lá, mát rượi, an bình.

Thu lại dây roi, lão tứ nở nụ cười hiện lên hai lúm đồng tiền thật sâu, thẳng chân đá hai người kia về phía hai kẻ canh cửa bị knock out và bị trói ở góc phòng. Tiến đến gần một trong bốn người đang run lẩy bẩy kia, dùng gót giày nâng mặt hắn lên, sững sốt cảm thán “Oh wao! Lão đại, đây là đàn em của Đồ tể hẻm số 10!”

“Đàn em sao? Thật trùng hợp, lão tứ thích ai trong bốn người đó? Dạy dỗ hắn đi, tôi chịu trách nhiệm cho”, lão đại đậm mặt lên tiếng.

“Yeah yeah, anh nói đấy nha! Em chăm đứa này, ha hả, Omega học đòi làm Alpha trong truyền thuyết đây sao”, lão tứ túm cổ áo người kia, quăng mạnh lên giường bệnh, rồi cột ba kẻ kia lại, phòng ngừa chúng náo loạn. Nghe tiếng rên đau của người kia, lão tứ không cầm lòng được nhếch môi, leo lên giường và sấn soi kẻ trước mặt. Nước da trắng nhợt, con ngươi bị xăm màu đỏ nhìn cuốn hút, lão tứ thích thú khoá tay nam nhân đang giãy giụa lên thành giường bằng còng SM, chậm chạp dùng tay không xé áo của cậu ta, vừa xé vừa nói “biết thể tôi đã mang theo thêm đồ chơi SM rồi, tiếc quá đi lão đại ơi, tiếc muốn khóc luôn đó”

“Thả tao ra! Đồ biến thái! Đại ca sẽ giết chết mày!!”, nam nhân hùng hổ gào lên, tức giận trừng mắt nhìn lão tứ, lão tứ nhẹ nhàng vuốt ve hình xăm chiếc rìu ở ngay eo nam nhân, tiết dần ra mùi hương Alpha đặc

trưng của mình, dù có uống thuốc ức chế Omega nhưng chỉ cần gặp mùi Alpha xa lạ nặng nề, sẽ không chống cự được mà trở về nguyên hình là Omega.

(Thay đổi xưng hô và sau đây là cảnh H)

“Bé cưng, thoải mái không nào?”, lão tứ ôn nhu hỏi han vừa không ngừng luận động, đỉnh vào nơi sâu nhất của người kia. Đáp lại là tiếng khóc nức nở, tiếng rên không ngừng.

Sau khi mạnh mẽ gào lên, lấy đại ca ra dọa nhưng bất thành, hắn bị anh tát một cái đau điếng và đập vào mắt lại là hai má lúm đồng tiền sâu hút người vào.

Anh cúi xuống liếm nhẹ lên vết tát đau rát của hắn, rồi hôn dần xuống dưới cổ, hắn vận vẹo người muốn né tránh, muốn dứt ra nhưng lí trí dần dần bị *** đơn thần phá vỡ.

Anh mút nhẹ lên đầu nhũ tiêm của hắn, cắn xuống thật mạnh để nghe tiếng rên bật ra khỏi môi hắn.

” Ah!... đừng... Đồ khốn... Ừm...”

Tay đang hai chân trắng nuột không tí vết của hắn ra hai bên sau khi thanh lí cái quần thùng thình, để lộ ra phân thân đang cương cứng vì bị ảnh hưởng mùi hương Alpha và hậu huyết ẩm ướt đang khép mở đói khát, lão tứ không cầm lòng được tặc lưỡi “ra là lần đầu, thế này cũng *** đáng quá rồi đi”, đâm thẳng hai ngón tay của mình vào chọc ngoáy nội vách, đâm sâu vào bích tràng và tìm kiếm điểm bí mật kia.

“Ấn... Ô...sâu... Sâu quá... Đừng... Không... A...”, hậu huyết ngậm chặt lấy ngón tay của anh, khép mở đẩy ngón tay sâu vào, hắn vận vẹo eo, cảm giác khô nóng khó chịu bộc phát lên dần bên trong cơ thể, không chống cự được nữa mà là xuôi theo, ánh mắt đắm nước mông lung nhìn về phía lão tứ, mông hắn kẹp chặt ngón tay anh, đã vậy còn tự chuyển động cơ thể nhấn nuốt.

Mặt lão tứ đen dần, rút tay mình ra, nâng mông người kia lên, không ngần ngại đâm nam căn cương cứng của mình vào.

“ÁH!”, nam căn to hơn ngón tay nhiều lần vậy mà hắn có thể đón nhận một cách dễ dàng, đến mức khi anh đâm vào, cậu đã bắn thẳng ra rồi sau đó tiếp tục bị giày vò đến cương lên lại.

Nơi sâu nhất của hắn bị đỉnh vào, lão tứ tháo còng tay ra, ôm người vào lòng, nắm lấy hai cánh mông căng tròn kia nhào nặn, rút ra đỉnh vào mạnh mẽ, để hắn ôm lấy cổ mình, ngấn mặt lên khóc nức nở và rên rỉ “Ah ...Ah.. Ah... Ấn...sâu...sâu quá... Ah... Không... Chỗ đó...”

Alpha kết dần được hình thành, lão tứ thẳng tay đánh ngất người đang sung sướng kia, rút nam căn của mình ra, để tận 20 phút sau bắn tinh hết lên người hắn mới rút khăn, lau sạch cho cả hai và nhìn lão đại.

“Thích không? Mang người về, tôi sẽ liên lạc với Đồ tể”.

Lão tứ hí hứng đặt chiến lợi phẩm qua một bên, cầm roi đi xử ba người còn lại đang run rẩy không ngừng kia.

Cho đến khi vị khách mời quý hoá đến.

“Cha chả, đây chẳng phải người tát tiểu Kyo của chúng ta sao”, lão Tứ hào hứng túm gáy con bé đánh đá vào phòng, khép cửa lại và tổng nó ngã sấp xuống trước mặt lão Đại.

Dùng cặp mắt lười nhác dời khỏi người TaeKyo, nhìn xuống con bé đánh đá, lão Đại cong khóe môi lên. Nguy hiểm bao trùm cả căn phòng, áp lực làm mọi người gần như muốn đình chỉ hô hấp.

“Lão Tứ, nói tiểu Tam chuẩn bị, nói bạn nó ngay trong ngày mai không qua hỏi cưới TaeKyo thì đừng thối mất tại sao con em nó trốn đến lõi trái đất, cũng bị tìm ra và được cắn rồi đâm bởi lũ người nào đó hoàn toàn xa lạ”.

Con bé đánh đá kim nén run rẩy, tức giận trừng mắt nhìn lão Đại, khinh khỉnh hất mặt lên đáp “cười cái quần! Anh tôi không bao giờ lấy loại thấp hèn đó! Dụ dỗ anh tôi rồi muốn vào dòng họ?! Đừng mơ! Thà người đó là tôi còn thích hơn!!!”

CHÁT

“Cưng à, giàu cỡ nào cũng chỉ thích hợp liếm giày cho anh em tao”, lão Tứ siết chặt cằm của con bé, đau đến mức muốn rạn nứt cả xương hàm, nó chịu không nổi phải khóc nức nở, từ bé đến giờ, nó chưa từng bị ai đối xử như này cả, chỉ có nó hành hạ người ta, không ai dám hành hạ nó. Có thể gọi là ăn miếng trả miếng.

[...]

Leng keng... Leng keng...

“Tam tử, tôi đến rồi, có phu nhân cũng đến nữa”, hần bước vào quán, nhẹ vuốt lại nếp áo sơ mi trắng, đưa mắt đến thằng bạn đang nhảy chân sáo vui vẻ đi từ phía bên trong ra.

Tự nhiên mà khoác vai hần, lão Tam hí hứng hỏi “uống gì không? Tôi kêu người chuẩn bị cho”, lão Tam bị gõ đầu, là lão Nhị mặt than kéo lão Tam khỏi người hần, mắng em mình “tiểu Tam, người ta đến cưới xin, em lo mà qua phụ lũ nhỏ đi! Còn cậu và phu nhân, theo tôi”, đập mông lão Tam đi, lão Nhị mỉm cười hoà nhã, hướng tay mời đi theo.

Phu nhân hiền hoà bắt đắ dĩ nhìn con trai mình, hần nắm tay mẹ vỗ nhẹ trấn an, chậm rãi cùng theo sau

người nam nhân kia đi gặp lão Đại.

4. Chương 4: Đám Cưới

Phòng nhỏ với đèn sáng trưng, lão Đại thong dong nhấp trà, đọc sách, gối đầu lên đùi y là TaeKyo, đứa em út đang say ngủ. Lão Đại thoáng hoài niệm về “mẹ”, ngày trước mỗi lần mang thai các em, mẹ cũng hay ngủ li bì thế này, cha cũng chiều không nổi gọi dậy, hô hấp đều đặn với khuôn mặt buông xuống mệt mỏi, phòng vệ, lão khẽ cười.

CỐC... CỐC... CỐC...

“Lão Nhị tiến vào đi”

Lão Đại kê đầu TaeKyo bằng gối hình con cá vàng rồi mới đứng lên, ra hiệu lão Nhị khép cửa, cúi đầu cung kính chào hai người mới đến.

“Hân hạnh được gặp lại cô, phu nhân Jennia”, lão Đại rót trà ra tách mời khách, rồi ngồi lại xuống chỗ của mình.

“Bất... Con còn nhớ tên cô sao?...”, phu nhân ngạc nhiên hỏi, lần cuối nàng gặp đứa nhỏ này là vào đám tang người bạn thân nhất của cô, cũng chính là mẹ lũ nhỏ. Khi nghe con trai kể đã cắn và làm đứa bé nào đó có thai, nàng đã lo sợ âm mưu như trên phim truyền hình hay chiếu nhưng khi đến đây mới vỡ lẽ là con của bạn thân. Số trời trong truyền thuyết?!

“Sao con có thể quên ân nhân từng giúp gia đình con chứ cô”, lão Đại buông một câu nhẹ nhàng, tay nghịch mái tóc em mình, phá rối để đứa nhỏ khó chịu trở mình, chôn người vào sâu hõm ghế.

Phu nhân nhìn thấy hành động của đứa nhỏ, đồng thời thấy sau gáy cậu có vết cắn mới không tự chủ được nhìn qua thẳng con nhà mình, chờ hấn gật đầu với nàng, phu nhân mới cười nhẹ nói “hôm nay cô đến là để hỏi cưới cho con trai cô, mong con đáp ứng và chúng ta sẽ bàn ngày cưới cùng sính lễ phía bên nhà rể nhé?”.

Lão Đại gật đầu với phu nhân, kéo em trai mình ra khỏi hõm ghế và ôn hoà đánh thức đứa nhỏ dậy. “Em muốn sính lễ cho đám cưới của em là gì?”, TaeKyo chưa tỉnh ngủ, mắt nhắm, tai ong ong ù ù nên đã nghe nhầm câu hỏi của anh trai, giọng ngái ngủ đáp “em muốn giống mẹ, cỡ vài ba đứa nhỏ nữa cho vui nhà vui cửa a”, ngây ngô hướng lão Đại cười toe lên.

“Khụ, em nghe nhầm? Anh hỏi hỏi môn đám cưới, em thích gì?!”, lão Đại bắt đắc dĩ giúp TaeKyo lau mắt, đưa trà cho cậu uống để tỉnh táo lại.

TaeKyo sau khi an vị bên cạnh anh trai mới phát hiện đối diện có người ngồi, là hấn cùng vị phu nhân nào

đó quen quen cậu đã từng gặp qua, nhưng tâm trí cậu đặt lên người hấn nên mặc kệ vị phu nhân kia đi.

“Anh đến hỏi cưới tôi?”, không tin vào tai mình khi lão Đại nói về cửa hồi môn, cậu liền hỏi hấn. “Phải, đến cưới xin, mang em và con cùng về nhà”, miệng lưỡi công đều từ một lò đường mật đi ra, hướng hồ hấn còn cổ tình phát ra mùi của Alpha khiến cậu bồn chồn, tim đập, mặt đỏ bừng. Lão Đại chớp mắt, quyết định tống hai đứa này ra khỏi phòng, nhờ lão Thất hộ tống đi chọn đồ cưới và tìm nhà hàng đặt chỗ.

Để lão Đại và phu nhân một mình một cõi, thẳng thắn đối mặt nhau.

“Tiểu Kyo luôn nghĩ do mình sinh ra mà hại chết mẹ, đứa nhỏ này từ chối máu mủ, chỉ xem chúng tôi như huynh tỷ kết nghĩa chỉ để chạy trốn quá khứ đó.”, lão chậm rãi nói, cong môi cười nhìn vị phu nhân mặt ngày càng trắng bệch dần. Hấn lại tiếp tục “Chúng tôi cho nó tình thương thật lòng là tình thân gia đình, để rửa trôi cái tội danh nó gán cho bản thân và để đứa nhỏ không xa lánh chúng tôi. Cho đến khi nó trưởng thành và biết sự thật đau lòng thì tôi không nghĩ, ông trời thật biết cách ghẹo người, chúng ta là Thông gia đây, phu nhân cao quý ạ”, lão Đại không bao giờ muốn mình dưới trướng ai cả, dù là thầy cô, lão cũng chỉ quỳ chân, đa lễ với cha mẹ mình.

“Đến hôm nay tôi muốn nhấn mạnh lại lời nói khi đó, lần thứ ba, cũng là lần cuối cùng, để vị chồng nhà cô, phần xa khỏi cuộc sống của chúng tôi, cô là người bao dung rộng lượng, tôi biết ơn, mang ơn nhưng chính chồng cô đã phá gia đình tôi, bố thí sự thương hại và gây hận thù này. Tôi đối cô và con trai cô, sẽ xem như gia đình mình mà bảo vệ vậy nên hãy thương yêu TaeKyo, ai khổ cũng không sao, nhưng chúng tôi không muốn em ấy khổ”.

Phu nhân nghe lão Đại nói xong, không cầm được nước mắt, ôm mặt khóc lên như trẻ nhỏ, nàng nức nở đáp “cô hứa, cô hứa xem thằng bé như con ruột mà đối đãi tử tế, cô đã làm mẹ con thất vọng nhiều lần rồi... Cô xin lỗi...xin lỗi mẹ con...”

Vào lúc này, lão Thất đang phụ TaeKyo mặc đồ cưới, tây trang trắng tinh và bông hoa nhỏ đeo ở cổ che vết cắn, còn có cài đầu Vintage, lão Thất không chịu nổi đã ôm chặt em mình, thủ thủ thủ thủ “sao lại ra nông nổi này, sao lại là người kết hôn sớm nhất cơ chứ, chị không muốn tiểu bảo bối của chị rơi vào nắm mồ hôn nhân đâu mà, hu hu hu”.

TaeKyo bất đắc dĩ xoa lưng vỗ về lão Thất yếu đuối, nghe tiếng kéo rèm chỗ thay quần áo, cậu đưa mắt nhìn qua hấn với bộ Tây trang đen tuyền ôm sát cơ thể săn chắc, khuôn mặt nghiêm nghị đang chỉnh lại caravat. Cậu cau lên nụ cười, đỡ lão Thất ngồi xuống ghế và chạy qua phụ hấn chỉnh caravat, phép thử của cậu xem như là thành công rồi đi, đợi mai mốt về nhà chồng, cho thời gian bồi đắp tình cảm chân thành chậm rãi nữa là tốt lắm rồi.

Hấn cầm tay cậu, hôn nhẹ lên mu bàn trắng muốt của cậu, nhẹ cất lời ” anh là Q, đại Q, hãy giúp đỡ nhau nhé”, cậu cười rộ lên đáp “ạ anh, em là TaeKyo, hãy chiếu cố nhau nha”.

Lão Thất vừa gọi điện đặt nhà hàng, vừa ủy khuất nhìn nơi Tym bay tá lả kia “hu hu hu, tiểu Kyo xuất giá rồi, mình già rồi,...ô ô... Phải nói với Mie là mau chấp nhận lời kết hôn của mình luôn thôi... Ô... Ô... alo tôi muốn đặt bàn”

[...]

Rồi đám cưới từng bừng cũng diễn ra, người quen, bạn học, họ hàng hai bên chỉ cần có thiệp đồ đều xuất hiện ở buổi lễ trọng đại này. TaeKyo cầm bó hoa ngại ngần đứng cạnh đại Q, trắng đen hoà hợp, khách khứa đến không khỏi sững sờ vì hai người xứng đôi mà còn sững sờ vì nhóm trai thanh nữ tú của bên nhà dâu.

Lão Đại chuẩn bị bài phát biểu.

Lão Nhị kiểm menu món ăn.

Lão Tam đi chụp hình cùng bạn học.

Lão Tứ an vị đồ dành tiểu tình nhân. Lão Ngũ đi làm nên sẽ đến trễ.

Lão Lục ngồi góc nào đó chơi game phá đảo...

Lão Thất cùng tiểu bảo bối đi dạo quanh nhà hàng.

Lão Bát đợi lão Cửu ngồi ở bàn tiếp khách xong thì đi trò chuyện cùng vệ sĩ.

vài dòng tác giả: tên lữ nhỏ là Bất Li (Lee) Thiên Trường Địa (Điền) Cửu Chi Quy (Quang) Tận (Tĩnh) Trời (TaeKyo). Tên trong ngoặc là tên đã chỉnh sửa sau này.

“Lão Cửu à, đi chơi với tôi đi, em đừng làm chuyện vô bổ này nữa”, Lão Bát bắt mãi dậm dậm chân như trẻ nhỏ. Dừng dậm nắm tay người kia muốn kéo kéo đi. Lão Cửu cười cười ôm lão Bát vào lòng dỗ dỗ “anh ngoan nào, không em sẽ giành lại vai lão Bát đấy!”, người nào đó đành ủy khuất tựa cằm lên vai lão Cửu, cọ mặt vào hõm cổ y rên rĩ buồn chán, lão Cửu không ngại khách khứa đi ngang qua, mấy lão khác cũng không ngại hai đứa em nhà mình đang tung hương bay lất phất, cũng phải thôi, song sinh chính là tình nhân kiếp trước của nhau nha.

“Bữa tiệc sắp bắt đầu, mời mọi người vào bàn ngồi”.

Đèn dần chuyển vàng, khung cảnh lãng mạn xuất hiện. Lão Đại chủ trì toàn bộ buổi tiệc, giọng nói nam tính trầm thấp vang lên ở loa, vang vọng khắp căn phòng.

“Ngày hôm nay, chúng ta có mặt ở đây để cùng chứng kiến một buổi lễ trọng đại trong mỗi cuộc đời con người, từ lúc còn bé cho đến khi tìm được người bạn đời hợp ý, lần này tôi đứng đây để chứng kiến ngày trọng đại đó của em tôi và con trai trưởng của dòng họ..., chúng ta hãy vỗ tay để mời họ tiến vào nào”, nụ cười nhẹ hững hờ làm tan chảy hầu hết Omega trong buổi tiệc, tiếng vỗ tang vang lên rầm rộ, pháo nổ, nến lên, cửa mở để hân cùng cậu khoác tay nhau, cầm hoa tiến vào, bước đến vị trí gần lão Đại đang đứng, đối

diện lão.

Lão Đại cương chiều nhìn em trai mình, mấy lão ngồi dưới kia không cầm được che mặt, ôm nhau hoặc vờ quay đi chỗ khác rơi lệ, họ già rồi... Em út kết hôn rồi, họ còn chưa lên xe hoa nữa... Họ già quá rồi (- -” được rồi, còn than nữa sẽ không cho xuất hiện ngoại truyện đâu, nhé!)

“Đáng ra những lời này nên ở lễ đường màu trắng sẽ Diễm lệ hơn nhưng hiện đứng ở đây, trời làm chứng đất giám hộ, mọi người tham gia tiệc đều nghe thấy, đại gia đình của em đang dõi mắt theo em nên không cần lễ đường nữa rồi. Giản dị, hoà hợp, ấm áp và hạnh phúc. Lão Đại thay mặt tất cả hỏi hai em, liệu có thể chấp nhận nhau, cùng đi nắm tay nhau suốt quãng đời còn lại, dù có đờn đau hay vấp ngã, có chấp nhận tính cách nhau, thương yêu nhau mà sống tốt hay không?”, giọng nói quyết đoán, dứt khoát, không có cảm giác ép buộc nhưng khiến người khác phải bắt giác nghe theo.

“Em chấp nhận”, TaeKyo dứt khoát đáp lại.

“Tôi chấp nhận”, hấn gật đầu đáp theo.

Lão Đại nghe xong câu trả lời vừa ý mình, quay xuống phía ghế khách mời, hỏi “ở đây có ai không chấp nhận hôn lễ này không?”

Con bé đánh đá rất muốn giơ tay phản đối nhưng trước đó, chị họ đã ngăn lại, áp sát tai con bé thì thầm “người có quyền lực ở đây không phải phu nhân mà là cái người đang chủ trì kia kìa, dây vào chỉ có chết!” và cái tát đêm đó đã khiến nó ám ảnh.

“Vậy tôi xin tuyên bố, hai người đã kết duyên, buổi tiệc rượu xin được phép bắt đầu!!”

Chờ lệnh từ lão Đại, lão Nhị búng tay cho nhân viên bắt đầu khai tiệc, bưng đồ ăn ra. TaeKyo và hấn cùng đi đến từng bàn bồi rượu, đám cưới diễn ra êm đẹp mà không ai hay lão Bát cùng lão Cửu đang giải quyết con chuột nhắt chạy loạn.

Dùng lực ném mạnh người đàn ông kia ra khỏi bậc tam cấp nhà hàng, lão Bát quát lên “thứ như mày nên cút xa tầm mắt tao một chút! Mày đừng nghĩ tao còn là Omega mà đe dọa! Nhờ ơn mày nên gia đình tao mới có ngày hôm nay, oan gia tương Phùng, muốn tụi tao tôn trọng mày? Không có đâu! Cửu, vào thôi, kệ hấn ta!”, lão Bát kéo tay lão Cửu đi, bỏ lại người đàn ông với bộ Tây trang nhăn nhoe, quệt nhẹ máu ở khóe môi, người nọ nhếch mép, xoay gót rời đi, vừa đi vừa lầm bầm “trưởng thành cả rồi... Con của cậu ấy... Vẫn giống cậu ấy... Thật giống”

5. Chương 5: Nhà Chồng

Ngày đầu tiên TaeKyo ở nhà chồng, con bé đánh đá đã vênh mặt hỏi “đồ đạc đâu? Lại muốn dùng tiền nhà tao mua chứ gì!?”

Cậu ngồi xoa kem mềm tay, dạo này trời trở lạnh, da khô hết cả lên, khe thở dài thoải mái ngồi trên ghế sofa mà hưởng thụ hương matcha nhàn nhạt, lơ con bé kia đi.

“Đến phép tắc còn không có thì chỉ là...”, con bé chưa kịp nói hết câu, cửa đã có tiếng gõ cốc cốc. Nó tức giận thở

hồng học ra mở cửa, nó đã canh giờ mọi người đi vắng, đi làm, bận rộn mà gây khó dễ cho “chị dâu” thế mà lại bị quấy phá.

Hai vị khách mời đi thẳng vào nhà, không chào con bé đánh đá mà lao vào với TaeKyo.

“Lão Thất! Lão Nhị, hai người đem đồ cho em rồi sao? Để đây được rồi, em mang lên lầu cho”, cậu vui mừng ôm hai anh chị, nhưng chưa kịp đón lấy Vali đồ thì hai người đã tự nhiên xách thẳng lên lầu, không kịp để ai buông lời nói nào cả.

Bá đạo đến thế là cùng. TaeKyo thở dài lắc đầu, ngồi lại xuống ghế tiếp tục công cuộc xoa tay, còn con bé đánh đá, há hốc mồm, trợn hai mắt nhìn hàng loạt diễn biến nhanh đến mức mình không kịp xem vào, đến mức chính con bé phải ghen tị rằng sao mình không có đồng anh chị như thế?!

Hậm hực đóng sầm cửa phòng, con bé đang đá lại có âm mưu thâm kín.

Bật máy tính vào web chợ đen dạo vòng quanh, bỗng thấy có người bán xuân dược đặc chế liều cao đặc biệt. Con bé nghĩ ra trò vui.

Đang đá gờ: thuốc tác dụng mạnh không?

| đã chấp nhận tin nhắn |

T: Có.

Đang đá gờ: có thể làm hỏng thai không?

T: Thai mấy tháng rồi sẽ không hỏng, nhưng nếu mới có thì dễ hỏng.

Đang đá gờ:mới có một tháng hơn.

T: Vận động mạnh sẽ hỏng, không thì con sinh ra để lại di chứng.

Đang đá gờ:tôi mua! Làm ơn giao đến....

[...]

Giờ trưa, TaeKyo ra nhận hàng món hàng lạ, bọc trong bọc đen. Cậu chưa kịp xem kĩ thì con bé kia đã giật lấy và thét lên “này là đồ của tao!”, rồi vội chạy đi mất, để TaeKyo gọi với theo “tiền anh trả thì sao?!”.

Tối nào anh trai cũng về trễ. Con bé vờ ngoan ngoãn, bưng khay sữa và bánh quy tiến đến phòng TaeKyo, gõ nhẹ cửa.

Cốc... Cốc... Cốc...

“Cửa không khoá, vào đi”, cậu đứng bên cửa sổ ngóng xuống đợi chồng. Con bé nhìn ngứa mắt muốn chửi ‘giả tạo!’ Nhưng đành ngậm ngùi cười nói

“Em mang chút bánh đến cho anh, sữa còn ấm, uống mau kéo nguội, anh trai em sẽ mau về nhà mà, đừng đứng đau chân”, vừa nói vừa đặt khay lên bàn, vội dìu cậu về giường ngủ.

Đợi con bé đang đá ra khỏi phòng cậu đã nghĩ... Đây là âm mưu sao?

Con bé sau khi ra khỏi phòng, tự cảm giác mình diễn quá sâu.

Nhìn bánh và sữa, cậu ngần ngại vờn, rồi lại rút tay về, tự nhủ ăn không chết đâu ha? Tới số mới chết mà ha... Lão Tứ nói số cậu lâu chết lắm nha. Quyết định bốc bánh ăn, vừa ăn vừa uống sữa đợi chồng. Đến khi hần về thì cậu đã trốn tọt đi đâu đó, cắn răng kìm nén, không bật ra tiếng rên quỵ quá kia! Đm nó! Âm mưu cả! Cậu tự trách bản thân quá tin người.

“Kyo? Tiểu Kyo? Em đâu rồi?”, hần đi quanh phòng, gọi bảo bối, tìm bảo bối, đi theo mùi hương bảo bối. Đến khi tìm ra chính là cậu đang tự mình cắn môi đến bật máu và tay thủ *** ướt đầm.

“A... Anh... Giúp... Ừm... Giúp em... Khó chịu quá... Ô... Ô...”, phụt, lại thêm một lần phát tiết, ánh mắt mờ mịt nhìn anh đầy khao khát.

Hần chưa kịp định thần thì cậu đã chồm đến ngấu nghiêng hôn môi, cả cơ thể với quần áo xộc xệch ép sát vào người hần.

“Anh... Anh à...”, giọng nói nghẹn ngào ảm ức, khuôn mặt ửng hồng vì thuốc và đầm lệ vì nhẫn nhẹn.

Hần ôm chầm lấy cậu, nhanh như sói mà xé rách quần áo cậu, mùi hương Omega đã kích thích *** bên trong hần.

Họ quấn lấy nhau, tiếng thở dốc cùng rên rỉ như giai điệu trong màn đêm, triền miên với nhau.

“Ngoan, anh giúp em”, hần dùng cánh tay bị cắn đến đầy dấu răng để thức tỉnh lý trí mà thay TaeKyo thủ
***.

Bàn tay Nam nhân ẩm áp bao bọc nam căn cậ, luân động lên xuống nhẹ nhàng nhanh dần.

“A... Em sắp... A... Muốn anh... Lão công a...a... Ân...”, phóng thích ra đầy tay hần lần thứ tư thứ năm gì đó, cậ suy yếu thở dốc tựa vào lòng hần, mùi Omega do thuốc tác động dần biến mất. Hần giúp cậ tắm rửa sạch sẽ, rồi ôm cậ lên giường.

Vuốt tóc mái rũ rượi của người đang say ngủ vì quá mệt mỏi kia lên, hần yêu thương hôn nhẹ lên trán cậ một cái, tắt đèn, cẩn thận kéo cậ ôm vào lòng.

‘Em đã chịu ủy khuất chỉ vì mang thai bảo bảo của chúng ta. Thật xin lỗi. Từ mai anh sẽ không để em một mình với ranh con kia nữa’. Hần thì thầm với màn đêm và cùng cậ chìm vào giấc ngủ.

Hôm nay là một đêm dài rồi.

TaeKyo đã mơ về quá khứ. Ngày đó cậ được hần dìu về nhà nhưng hương Omega dần lan ra nhanh quá, kích thích Alpha nên cả hai đã đi lệch hướng.

Trong mơ hần đã dịu dàng hôn cậ, cưng chiều và thương yêu chứ không mạnh bạo và hung hăng như ngày ấy.

Cậ bắt giấc trào nước mắt khi đang chôn mình say giấc ở trong lòng hần, vì quá vui đi, vì không nghĩ hần có thể vì mình chịu đau.

Hậu quả để lại sau một đêm là đến tỉnh cũng lười. Cậ ngủ li bì đến khi mặt trời lên cao.

“Bảo bối, dậy ăn sáng. Thím T nấu cháo hột gà, tốt cho em và con mình này”

Cậ dụi mắt và dần tỉnh dậy, để người kia thay cậ lau mặt, thổi nguội cháo. Vừa ăn, cậ vừa nói

“Chúng ta kìm chế kịp thời nên chắc là con vẫn ổn ha anh?”

Hần đau lòng nhìn cậ, vươn tay xoa đầu cậ trấn an

“Con sẽ ổn, đừng lo. Con bé ranh kia anh đã đề nghị thành công tổng nó qua nước ngoài du học. Không ai bắt nạt em nữa đâu.” Cậ hé môi đón cháo, hào hứng dâng trong lòng vì của nợ kia sắp bị tổng đi và chẳng ai gây khó dễ cho cậ nữa, không cảm lòng được xoa nhẹ bụng mình, thật sự mong cảm giác bông đùa nhỏ dù hơi lâu một chút.

Con bé đánh đá dù mạnh mẽ kiêu kì đến đâu, khi đi sang nước ngoài cũng là âm ỨC khóc nức nở ngoài sân bay đến khi vệ sĩ của cha đến đón. Vào lúc ấy, phu nhân cao quý đang cùng cậu con dâu dùng trà chiều, phu nhân vỗ nhẹ tay cậu bảo

“Hai đứa, mỗi tuần hoặc mỗi tháng đi khám thai một lần nhé, mẹ sẽ nhờ quản gia đặt chỗ bác sĩ quen, làm có tâm lắm.”

TaeKyo mỉm cười nhìn phu nhân, gật đầu chấp thuận. Từ khi vào ngôi nhà này, trừ lão công thì có phu nhân thập phần săn sóc nên cậu dần ngày một béo ra.

Sầu nào soi gương, cậu là phải kìm chế lại vì nếu không sau khi sinh ra sẽ phát và không ốm lại được. Vừa bóp mỡ bên eo, vừa suýt xoa mặt có nọng rồi kìa.

“Lee đại ca, em béo lên quá à...”, thở than qua điện thoại với anh chị, cậu sầu nào than thở.

“Em nhớ chị quản lý mà có hai đứa nhỏ sinh đôi không? Khi cô ấy có bầu, chính là phát phì gần hai trăm kí, nhưng khi sinh xong lại vẫn giữ được dáng cũ đấy”, lão nhị trấn an em mình mà không biết rằng mặt nó đang dần thộn ra ở bên kia. TaeKyo lầm bầm ‘chị ấy mang thai đôi...’.

Mấy người có bầu giống tù nhân ở chỗ... Chính là sẽ bóc lịch đếm ngày sinh con ra. TaeKyo chính là vậy, cậu đã kiên nhẫn xé lịch đến tháng thứ tư thì bão đông lại ập đến.

Cậu đang thư giãn trên ghế nằm trong phòng, mắt lim dim muốn ngủ, trưa nay trời dịu như sắp mưa, mát mẻ thế này thật là tốt.

CHOANG

Ồn ào làm TaeKyo tỉnh giấc. Cậu nghe tiếng cãi vã, tiếng gào khóc của phu nhân, vội vã lao xuống xem thì bị quản gia ngăn cản.

“Cậu chủ tốt nhất đừng xuống, ông chủ và bà chủ đang cãi nhau sợ cậu bị vạ lây...”

“Không sao, tôi sẽ xuống giải hoà cho họ, nào nào chú tránh ra một chút nha.”, né khỏi cánh tay của quản gia, cậu chậm rãi bước xuống cầu thang. Một người đàn ông khí suất đang cùng phu nhân xinh đẹp to tiếng với nhau.

Cậu cất tiếng ngăn lại thì ánh mắt hoảng hốt của phu nhân hướng tới và ánh mắt kì lạ của người đàn ông đó chăm chăm vào cậu khiến cậu hoảng sợ.

Ánh mắt hảo quen thuộc! Quen đến phải giật mình!! Quen đến đáng sợ...

“Con là TaeKyo sao? Thật giống cô ấy... Ta là bạn học cũ của mẹ con..”, giọng nói nhẹ tênh, như thì thào lại có sức muốn đè lên tâm trí cậu, TaeKyo nghe bên trong có hàm ý khác nhưng lại không biết đó là gì. Cậu chỉ biết ấp úng đáp

“Dạ”

Phu nhân nắm tay người đàn ông lôi ra cửa, vừa lôi vừa chán ghét mắng “đồ giả tạo! Bay về bên kia hành tinh lo cho con bé út của chúng ta đi!”, người đàn ông sưng sốt, hất tay phu nhân ra và ung dung đi đến bên TaeKyo đang nép bên cầu thang.

“Đứa nhỏ ngu dần, xấu xí lại thiếu hoàn mỹ sao có thể để vào tầm mắt ta được. Phải như cậu con dâu này... Xinh đẹp, hoàn mỹ, lại mang trong mình đứa con nối dõi của gia tộc ta”, bàn tay của người đàn ông vươn ra muốn chạm vào người cậu nhưng lại bị cậu gạt lực né tránh, bàn tay kia khựng lại giữa không trung và không khí giữa hai người dần bị sự xấu hổ căng thẳng đọng lại.

“TaeKyo, ngoan theo mẹ lên lầu, quản gia! Tống ông chủ ra khỏi cửa cho tôi!”, phu nhân hô lớn, chen giữa sự căng thẳng kia và nắm tay lôi cậu lên lầu lại, vừa lên cầu thang, phu nhân vừa không cầm được lau nước mắt trên mặt mình, nàng tự trách bản thân đã tạo nghiệt quá nhiều rồi.

Cùng lúc đó ở quán cà phê gần công ty, Đại Q đang nhức não với cô gái đối diện. Cô ta là ai hắn còn không biết thế mà lại Dũng cảm vác bụng bầu đến, chặn đường hắn và oà khóc dụi hắn ra đây dằm dằm mọi tiền.

“Tuần trước anh đã bên tôi thế mà anh lại không nhớ?”

“Tuần trước? Tôi đang thoa kem mềm da cho lão bà của tôi.”, hắn nhàn nhạt đáp.

Nữ nhân thật lắm trò quá đi.

6. Chương 6: Giáp Mặt Và Giao Đầu

Khó đối phó nhất chính là tâm địa nữ nhân, dù thế giới có tiến bộ đến mức không cần phân biệt nam nữ và ai cũng có thể sinh con thì chính nữ nhân vẫn là người nguy hiểm nhất, không bao giờ lường trước được.

“Trừ phi bạn có tâm địa của nữ nhân”.

Tiếng giày cao gót vang vọng trên hành lang, chủ nhân của chiếc giày hận không thể nổi tức giận của mình xuống nền gỗ mộc nâu sẫm. Mở cửa phòng cũng bằng gỗ ra, thấy cảnh giao hoan của hai kẻ kia như cơm bữa nên cô chỉ ném túi xách lên ghế và hậm hực ngồi chờ anh trai hoàn thành công chuyện.

“Đại tỷ khu số 10, ai bắt nạt em thế?”, giọng nói đậm mùi *** vang lên, thay cho những tiếng rên mị hoặc của thiếu niên da trắng trong lòng người đàn ông kia.

Cô gái thở dài, ngồi nghịch bím tóc của mình, nhẹ nói “em là được cầu hôn”.

Người đàn ông đành chỉ hoạt động thúc đẩy, nghiêng đầu nhìn em gái mình, cô là đang tỏa sát khí ngút trời chứ không phải là đang vui như con hàng xóm khi được cầu hôn. Người đàn ông nghi hoặc không tin.

Cô gái nhếch môi cười “chỉ là TaeKyo lại gặp chuyện, em tính về hỏi xin anh, cho cô em này đổi đầu với nữ nhân của bạch đạo khu B”.

“Mie em...”, người đàn ông trầm mặc. Khuyên nhủ thiếu niên da trắng đi ra khỏi phòng, anh ăn mặc chỉnh chu lại và đến ngồi cạnh cô em của mình “em biết ả ta thế nào không?”.

“Nữ hoàng đồ vỏ phá thai, em nghe danh cô ta rồi, bạch đạo, nhưng lại làm tiểu tam hèn hạ.” Bung hết bím tóc ra để lộ màu tóc xám khói bên trong ra ngoài, cô nhàn nhạt hỏi “em nên nhuộm màu nào?”

“Màu pastel”, xoa đầu cô gái, người đàn ông xếp lại câu chữ trong đầu để giao tiếp với cô.

[quay trở lại mấy tiếng trước khi cơn giận bùng nổ]

Kể từ khi hấn gặp cô gái có thai bên bạch đạo kia thì luôn có cảm giác bất an dồn dập. TaeKyo vốn không phải là công tử nột nên dù bị gửi đến hộp quà rần rết sâu bọ hay thư đe dọa thì cậu cũng không sợ mấy. Ảnh giao hoan giữa lão công và người nào đó? Cậu gửi cho Lão Bát kiểm tra là ra photoshop ngay, chính thất đi sợ tiểu tam? TaeKyo nhếch môi khinh khỉnh, đây là cuộc sống của cậu, không phải truyền hình cầu huyết ban đêm đâu.

“Bạch đạo thì có thù với Lão Đại. Em cẩn thận một chút vẫn hơn, mà bên đó không nhẹ tay thế đâu, boom rác có lẽ do não tàn quấy phá ấy.”, Lão Thất đang ôm baobei của mình, vừa gọi cho TaeKyo.

Mie với hai bím tóc xinh xắn và khuôn mặt sắc sảo như búp bê sứ lặng nghe cuộc trò chuyện. Lão Thất hôn nhẹ lên tóc cô, cưng chiều xoa nhẹ lưng cô. “Ủ bye bye TaeKyo, dưỡng cháu chị cho tốt nhé, moah”.

“Annie, tôi muốn qua đó bảo vệ Tae.”, Mie nhẹ nói. Lão Thất nhìn cô, mắt toát lên nỗi buồn, thật sự thì không muốn cho Mie qua, nếu qua bảo vệ Tae, lão thất tự qua còn hơn. “Không cho đi!”, lão nhẹ siết Mie vào lòng, hôn lên đuôi mắt, lên má cô, nhẹ nhàng, trân trọng.

Cô gái nghiêng đầu qua lại đung đưa hai bím, giằng ra khỏi cái ôm của lão Thất. “Đi bar thôi”, Mie bá đạo bước đến cửa ngồi lên ghế nhỏ đặt cạnh kệ giày, chờ lão thất chậm rãi đi đến, quỳ xuống nâng bàn chân nhỏ và mang đôi cao gót vào cho cô. Hôm ấy Mie mang đôi cao gót màu xanh nhạt đồng điệu chiếc đầm và giở xách đính cườm, khoác tay lão Thất ung dung bước trên lề đường, Mie có lẽ rất vui vẻ, vừa đi, vừa ngâm nga hát. Lão Thất cười đi cạnh bên, đôi lúc ghé tai Mie nói gì đó khiến cô đỏ ửng mặt, hất mặt

phản bác “Chưa đến lúc!!!”.

Đến khi dừng bên đường ngay ngã tư lớn, hai người bỗng thấy TaeKyo và Đại Q phía bên kia, cùng nắm tay nhau đi mua sắm, đương đợi đèn đỏ, xe buýt ngã tư này chạy rất ẩu, cô gái bên cạnh TaeKyo cũng mang bầu, che kín mặt bằng khăn quàng và kính râm, cô ta động nhiên ôm bụng mình “Á!”, thét lên ngã khụy xuống đường.

Mie đột nhiên nắm chặt tay lão Thất muốn kéo băng thẳng qua đường

“Chưa đèn đỏ em à!”, vội vã giữ tay Mie lại.

“Á ta là Bạch đạo!!”, hét lên gây sự chú ý đến mọi người, đồng thời lão chú ý đến phía TaeKyo. Cậu đang tính đỡ cô gái kia lên, đại Q thì thay cậu xách ba cái món linh khỉnh thì cô gái bật dậy, theo đà đang nắm tay cậu mà xô cậu khỏi lề, đại Q đứng sát bên, trừng mắt vội phản xạ, đồ rơi xuống đất, TaeKyo ôm bụng che chắn lại, đại Q đỡ lấy cậu.

“TAEKYO!”, lão Thất nhìn dòng xe, nhìn hai người kia bên kia đường, nhìn em trai mình cùng đại Q... Bị một chiếc xe buýt lao đến tông trúng cả hai. Cô gái kia thì đã trốn khỏi dòng người khi mà tất cả đều chỉ chăm chăm vào vụ tai nạn.

Ngã tư này rất lớn, đầy xe nên vụ tai nạn dẫn đến rối loạn thật tị giao thông. Chuyện diễn ra ngay trước mắt mình mà bản thì chỉ bất lực gọi xe cấp cứu khiến lão thất bị kích động không nhỏ, suốt đường đến bệnh viện, tay lão lạnh run, nắm chặt tay Mie và chăm chăm nhìn hai người em được bác sĩ cho đeo mặt nạ hô hấp trước mặt.

“Em về trước đi Mie, tôi đã gọi cho các lão rồi, họ sẽ đến ngay...”, ngăn không cho Mie vào bệnh viện, lão Thất biết tính cách của baobei nhà mình, không muốn thấy máu trừ khi bắt buộc thấy, Mie thấy nổi hoang mang lo Âu trong mắt lão thì đành gạt nhẹ đầu, hôn nhẹ má lão rồi mới tự mình rời khỏi, để lão Thất một mình ở ngoài phòng phẫu thuật, ôm mặt bật khóc.

Tiếng chân dồn dập trên hành lang, lão Thất nước mắt nhạt nhoà được lão Nhị ôm ôm an ủi.

Đèn phòng phẫu thuật tắt xuống. Bác sĩ đi ra, gỡ bao tay, khẩu trang, hướng về phía các lão khê thở dài

“Phẫu thuật cho Alpha thành công, Omega thì đưa nhỏ được bảo vệ kĩ nên an toàn. Tuy nhiên...”

“Ông phải cứu em tôi!!!”, lão Thất trong lòng lão Nhị mất như loé lên ánh sáng ảm đạm, hướng bác sĩ ngắt lời. Lão Nhị xoa lưng cô, trấn an “ngoan nào, em ấy còn sống... Bác sĩ, ông nói tiếp đi”

“Chỉ là sợ, lúc tỉnh dậy sẽ bị chấn thương tâm lí mà phong bế kí ức, quên đi một vài chuyện.”, lời bác sĩ vừa dứt, hành lang nhỏ lâm vào không khí trầm mặc, nặng nề.

Lão Đại là người rời đi đầu tiên. Bước khỏi bệnh viện thì điện thoại đồng thời vang lên. ‘Đồ tể khu số 10 , lão nhân nhật cười, bắt máy “người bên bạch đạo cần là tôi, anh không cần quan tâm, tôi biết phải làm gì, lo cho tình nhân của anh đi”.

Người đàn ông chưa kịp lên tiếng đã bắt đầu nghe tiếng cúp điện thoại đầu dây bên kia, phát tay với thuộc hạ, giọng bình ổn nói “gọi Mie về, chuyện này không phải chúng ta có thể can dự được đâu.”

[Bạch đạo và hắc đạo vốn từng quan hệ qua lại hỗ trợ nhau, dù gọi hắc đạo nhưng luôn xử lý công việc theo hướng phù hợp nhất mà cố không dả thương nhiều người. Tuy nhiên, bạch đạo thì hoàn toàn ngược lại, họ xử lý công việc theo cảm tính, ai vô tội bị chết theo thì họ mặc kệ. Chính vì lý do đó nên cả hai chấm dứt với nhau, chia hai phe.]

Toà thành trắng tinh không tì vết ở ngoại ô với bức tường trơn láng đầy gai nhọn. Bảo vệ nghiêm ngặt khắp các cửa, con muỗi cũng quan ngại khi lọt vào. Lão đại đường đường chính chính hướng cánh cửa sắt lớn, đập mạnh ba cái.

“Ông chủ, có người tìm ngài ở ngoài, cửa sắt chính của chúng ta... Móp một chút rồi.”, thằng nhỏ áp ứng nhìn ông chủ, sợ hãi sẽ nổi sùng mà hành hung nó. Tiếng cười của ông chủ vang lên, hắc cười thoải mái xong thì cho gọi người vào.

Lão đại vừa đi dọc hành lang trắng toát, vừa cố điều chỉnh hô hấp của mình, xoa xoa mu bàn tay đỏ lên vì vận dụng sức, anh luôn nghĩ có phải hai không lão chủ toà thành này bị khiết phích cực độ, màu trắng này, nhìn đến mức hoa mắt cả lên! Qua thời gian quyết tâm không vậy bản!

Không thềm gõ cửa, cứ thế vận nắm cửa mà bước vào, lão đại nhìn ông chủ với cơ thể cường tráng chống tay lên bàn, cười mỉm chỉ với mình, da gà của anh chính thức rơi rụng.

“Lão tiểu của tôi, mãi không thay đổi, đã mặc định người quen, sẽ không giữ phép tắc. Nhỉ?”, có cơn gió mùa đông băng Hàn thổi khắp phòng. Anh cong môi cười, nhẹ đáp “ân oán đôi bên chúng ta, sao lại lỗi cả em tôi vào, nhỉ? Bạch đạo từ bao giờ, làm ba cái trò trò trên đó?”

Ông chủ đứng khỏi bàn, chậm rãi bước đến gần anh, nâng cằm lão lên để mắt giao nhau, khe siết chặt cằm anh, gần từng tiếng “là ân oán của bạch đạo và hắc đạo, em vì theo hắc đạo nên tôi rất hận em!! Chỉ cần liên quan máu thịt của em, tôi đều hận!!”.

“Tôi là Beta, dù ngài thích tôi, thì tôi mãi không thể nào cương lên vì ngài được”, câu trả lời sát thực tế, như mũi kia đâm thẳng vào lòng của ông chủ.

Lão đại có chút gì đó yếu ớt, đôi khi lại rất lạnh lùng biếng nhác, tiếc thay, nam nhân nhìn vào hợp mắt sẽ yêu say đắm, nữ nhân nhìn vào lại cay đắng hời ghen.

“Lên giường một lần với tôi, tôi tin em, sẽ buông tha cho gia đình em, nếu vẫn như năm đó, nuốt chặt lấy tôi, tôi sẽ không buông tha cho em nữa... Không bao giờ!”, ông chủ cúi xuống hôn lên đôi môi mỏng nhợt

nhặt của anh, mút nhẹ liếm nhẹ, như thưởng thức một món kẹo đã lâu rồi không chạm đến.

Lão đại đứng im bất động, mặc kệ cho người kia hôn mình, miệng khép chặt lại, lão vẫn bị bài xích, vẫn không tiếp nhận nỗi chuyện này. “Tôi sẽ không vì anh như năm đó nữa, đừng mơ hão quá nhiều.”, đẩy người kia ra, xoay lưng về phía y, chậm rãi cởi nịt quần, lão đại nhàn nhạt nhếch môi cười chua xót.

7. Chương 7: Cầm Thú (h)

(Lão đại lớn tuổi hơn ông chủ và đại ca nên là Anh- Hấn- Cậu nhưng vì thói quen quá khứ mà lại xưng hô ngược lại, mong mấy thím đừng lẫn lộn x tác giả cũng bị nhầm... Ahihi)

Lão đại cởi áo ra, để lộ tấm lưng trần cùng những vết sẹo không đáng có trên làn da trắng trẻo này. Đôi chân thon dài quanh năm được quần jean che phủ hiện tại ông chủ đang được chiêm ngưỡng chúng. Thầm than trong lòng và kìm chế sự khô khốc ở đầu lưỡi, con quái vật sau túp lều cũng dần rục rịch thức giấc.

“Oa?!”, lão đại hốt hoảng nín chặt lấy áo của ông chủ, anh bị hấn bồng lên theo kiểu công chúa một cách nhẹ nhàng và cùng hấn tiến về phía giường lớn trong căn phòng khổng lồ trắng toát.

Hấn thả anh lên giường, chính mình cũng vừa thoát y quần áo, vừa chăm chú quan sát lão đại nhắm chặt mắt, trên người chẳng còn mảnh vải che thân. Ông chủ khẽ cười, vươn tay lên đầu giường lấy lọ nào đó, nắm cầm anh và dí sát cái lọ cho anh hít vào.

Lão đại vô tình hít trúng thì cực kì phản nộ trừng to mắt “khụ khụ... Đây... Đây chẳng phải là... Ừm!!!”, câu hỏi bị nụ hôn cắt ngang, ông chủ ôn nhu hôn lên môi anh, mút nhẹ như thưởng thức kẹo ngon, vươn lưỡi cạy mở hàm lão ra để luồn vào tìm lưỡi dây dưa với nhau.

Khí lão đại hít phải chính là hành cấm, kích dục Beta và tùy cơ địa mà thành Omega hay Alpha. Lão đại nhà ta chính là thụ, tiểu thụ với cơ thể damdang và lí trí tỉnh táo khi làm tình (ý là cơ thể tự thuận theo dù lí trí ngăn lại).

“Ừm... Ừm...”, anh choàng tay qua cổ hấn, tự nhiên mà hôn đáp lại. Đôi môi mỏng nhợt nhạt hé ra chấp nhận sự xâm chiếm, lưỡi tự tìm đến lưỡi người kia mà quấn quýt trao đổi mật dịch cùng không khí.

Không thở nổi chính là suy nghĩ duy nhất ẩn hiện trong đầu anh. Ánh mắt dần mờ màng trước khuôn mặt tuất lãnh của người kia, cơ thể dần phản bội lý trí, về phe trai đẹp.

“Thật không ngoan, khó thở thì phải liên báo cho anh biết chứ, nhìn xem mặt trắng bệnh cả rồi”, giọng nói trách cứ xen lẫn lo lắng vang lên, bàn tay thô ráp vuốt ve khuôn mặt lão đại, vuốt ve da thịt trắng nõn của người đang ngẩn mặt thở dốc, hớp lấy từng ngụm không khí khó khăn.

Những điểm nhạy cảm trước giờ mãi không thay đổi, nam căn dần cương lên sau vài lần hấn kích thích anh. Lão đại toát ra mùi hương Omega đầy ***, mùi đất cổ cùng những tiếng rên mê người.

“Ồ...a không cần... Ông chủ... A... Ân...”, hai đóa thù du cứng lên đỏ ửng nổi bật giữa làn da trắng, dọc xuống là những dấu hôn ngân hấn để lại.

“Nếu nhớ không lầm, là vị trí này đi?”, ngón tay không an phận cạ nhẹ quanh nội vách mềm mại ẩm ướt, ấn sâu vào và chạm đến một vị trí nào đó sâu bên trong huyết động của y.

Giật mình bắn ra lên bụng, lão đại hận không thể tự giết chết mình, tiếng nước nở khe khẽ dần vang lên “a... Ân... A... Đồ chơi xấu... A...ân...”.

Cảm giác trống rỗng khó chịu ập đến, cơ thể bất mãn cọ xát vào gra giường, tiểu huyết khép mở ướt đầm dân dịch đòi lấp đầy, môi anh khẽ mấp máy “cho tôi... Cho tôi... A... Cho tôi... Cho tôi... A cầu anh... A... Ô... Làm ơn... A...”.Hấn thích thú nhìn Mỹ cảnh trước mặt, nâng chân anh lên tạo thành thế M. Đưa Nam căn to lớn ngạnh lên của chính mình, từ từ đi vào dễ dàng bên trong tiểu huyết của Lão đại, cảm giác quen thuộc ập về như cơn dã thú trở lại chốn cũ, hấn không cầm lòng nổi loạn động mạnh dần, nhanh dần.

“A...a...a... Ô... Nhanh.... Nhanh quá... A ...a...a...ô không... Hồng mắt... A...”, tay níu chặt lấy gra giường, cơ thể chuyển động phối hợp từng cú thúc đẩy của y, cảm giác người kia toàn ngấm vào vị trí đặc biệt để tấn công mình anh khẽ mím môi ủy khuất rồi lại phải rên lên.

“A dừng... Van cầu anh... A... Chịu không nổi... Ô ô... A...a”, tiểu huyết thoáng siết chặt Nam căn y, phân thân chính mình thì cương cứng lên lại, oằn người muốn đạt cao trào.

Hấn bị tiểu huyết y siết lấy cũng không cầm cự nổi mà khoá chặt trong tiểu huyết y, gằm nhẹ cùng phóng thích tận gần mấy phút. Khi làm xong thì Lão đại vì lâu lắm rồi mới vận động mạnh, ngắt lịm đi.

“Sức đề kháng thật tệ, lão đại, em thua rồi”, nhếch môi nhìn tiểu huyết của y nuốt hết tinh hoa vào, vừa lòng hôn nhẹ lên trán y, hấn tắm rửa cho cả hai sạch sẽ, thay gra giường rồi nằm xuống ôm anh vào lòng, vuốt ve nhẹ lên tấm lưng của y với vết thương cũ, khẽ thở dài đau lòng thì thầm

“Vẫn là tôi, không nở nặng tay với em, tôi sai rồi nhưng em thua rồi, chào mừng em... Quay về bên tôi”

Lão đại ngất đến tận tối mịch, phát hiện đang trong lòng người kia thì vô cùng chán ghét muốn đẩy y ra nhưng người kia sức hơn anh nên dễ dàng ôm chặt trụ lại anh. Hơi thở ấm áp vang bên tai ” ngoan nào, ngày còn dài, trò chơi mới bắt đầu thôi, bảo bối”.

Đại ca khu hắc đạo luôn cảm thấy bất an sau khi lão đại cúp điện thoại của mình. Dẫu gì cũng từng thân thiết với nhau, cậu nghĩ hay qua đó đón người, chắc là không sao đi. Đứng lên lấy áo khoác, chậm rãi rời khỏi phòng.

“Ồ? Đại ca khu hắc đạo viếng thăm sao hảo, kêu hắc vào, đồng dạng ôn chuyện cũ!”, miệng ra lệnh, tay thì bận rộn ăn đậu hủ lão đại đang ngất xỉu lên giường, chân mỗi nhừ đến không thể khép lại, mắt bị bịt để kích thích các giác quan cơ thể khác. Sau gáy là dấu X bút đỏ ở hai bên.

Đại ca sững sốt khi thấy mỹ cảnh trước mặt, cự long sau lớp quần cũng rục rịch dần.

“Tôi nhớ đến anh em của mình, lão tiểu đã nói rằng tôi chuyển chính giống cậu đi tôi ngấm lại, đều là sói và hổ, cũng chẳng hơn gì nhau mà chuyển chính!”, ông chủ niết lấy đôi môi sưng tấy rỉ máu của lão đại, anh bị hắc lẩn lộn đến khi người đầy hôn ngân, vết cắn và má ửng đỏ, hậu huyệt bị kích thích mà luôn trong trạng thái khép mở đói khát cầu được lấp đầy.

“Tôi liệu có thể có diễm phúc cùng than gia không?”, đại ca cởi nút áo sơ mi chính mình, đồng dạng vắt áo khoác ra ghề. Ông chủ ôm lão đại vào lòng, căng hai chân anh ra hướng tiểu huyệt về phía đại ca.

Cậu đã lâu rồi không được hôn anh, đại ca đã thành kính hôn lên đôi môi của lão đại, nâng hai chân anh kẹp lấy hông mình, nam căn cương cứng hướng tiểu huyệt ướt đẫm *** dịch mà một phát đâm vào dễ dàng.

“Ah...”, vì đau đớn mà tỉnh, anh nhậm ra hiện tại ở đây có đến tận hai người. Bị bịt mắt nên chẳng biết người còn lại là ai. Hơi thở cùng giọng nói trầm thấp của ông chủ vang lên bên tai anh “lão tiểu, vươn tay ra ôm cổ đại ca đi”.

Cơ thể lão đại căng cứng, hậu huyệt vì sự căng thẳng mà nhẹ siết chặt nam căn đang chôn trong huyệt động ẩm ướt.

“Lão đại, em thích anh từ lâu rồi”, đại ca chủ động ôm lấy anh, để đầu anh tựa vào vai mình, mặc kệ việc bị kẹp chặt mà bắt đầu động thân.

Từng sự chuyển động rút ra đâm vào như đâm đến tận ruột gan của anh, khiến anh vừa đau đớn vừa thỏa mãn, nước mắt không ngừng rơi xuống lấm lem trên khuôn mặt ửng hồng vì ***, thấm ướt khăn bịt mắt.

Bị giày vò, sau đó còn bị cả hai côn thật to xuyên qua cùng một lúc, lão đại căn bản là nhân tấn tinh vong, đứt khoát mà ngất lịm đi.

Vết cắn hai bên cổ, do thuốc mà cả hai bên đều hình thành hoàn hảo. Anh từ đây thuộc về hai con người này, chạy không được, trốn cũng chẳng xong, cuộc đời hoàn toàn buộc chặt.

[sáng ngày đẹp trời mấy hôm sau]

XOẢNG!

Chén cháo ấm bị hắt văng xuống bàn. Lão đại mặt hắc tuyến liếc nhìn ông chủ.

“Lão Tiểu, em phải ăn để có sức, có sức thì anh mới thả em về. Nghe không?”, hấn cong môi chặn cái gối bay đến.

Lão đại giận đến nghẹn họng, tiếng điện thoại vang lên phá không khí căng thẳng, là của lão.

“A lô?...”, thấy số của lão Tứ, anh chợt chợt dạ suýt quên em trai mình đang nằm viện.

“lão đại?! Anh đi đâu hai hôm nay thế???? TaeKyo tỉnh rồi nhưng đại Q chưa tỉnh nữa! Đứa nhỏ kia gào khóc đòi gặp đại Q nhưng may mà bác sĩ kịp đánh mê cho em ấy ngủ lại...”

Lão Đại trầm mặc gác máy, hốc mắt dần đỏ lên, sự tức giận sôi sục lại trong lòng.

“Ông chủ, ả kia hoàn thành nhiệm vụ rồi, tôi cũng thuộc về cả hai rồi. Chiều theo quy tắc ngầm, gây tổn thương người mình yêu chính là diệt khẩu.”, giọng lão trầm trầm lạnh lẽo vang quanh quẩn trong phòng.

Hấn nhìn khuôn mặt kiên quyết của người kia, khoé môi bất giác cong lên.

“Hảo, nói tôi nghe em muốn xử lý ảnh thế nào?”

“Chặt chân ả, bắn nát tay ả, rải muối lên vết thương ả, nhốt vào hầm lạnh và phá cái thai ả đang mang nữa”, nhàn nhạt đáp lời.

Lão đại lộ bản tính chính là khiến người ta không rét mà run.

//-// quá trình ngọt nhân vật bắt đầu nha.

8. Chương 8: Sau Đó

Bệnh viện vốn là nơi lạnh lẽo, mùi sát trùng, mùi máu, mùi kim loại cùng màu trắng gai mắt của các bức tường hành lang.

Phòng đặc biệt, TaeKyo an ổn nhắm nghiền mắt đi sâu vào mộng, tay truyền nước biển. Bên giường là lão tứ nhẹ nhàng gọt vỏ táo, cắt miếng và tĩa thành hình thỏ xinh xắn, đặt vào đĩa rồi đợi tiểu Tae tỉnh lại thưởng thức.

Tiếng cửa mở ra, lão đại với cái áo khoác che kín cổ, tay thì cầm hộp cháo nóng hổi, tay thì khẽ đóng cửa lại.

“Anh mới đi ăn trộm?”, nghi hoặc nhìn lão đại, lão tứ hỏi.

“Là bị bắt cóc mấy nay, anh xử lý xong ả bên bạch đạo rồi.”, nhàn nhạt đáp lời, lão đặt hộp cháo lên bàn, giao cho lão tứ chuẩn bị.

Trầm mặc nhìn em trai đang say ngủ trên giường, lão đại không muốn tin em ấy chính là chấn thương tâm lý, não phong bế một vào kí ức.

“Đó là thật.”, lão tứ bên cạnh cắt đứt suy nghĩ của lão đại.

“Đầu tiên, sau khi tỉnh lại, thằng bé đã hoảng hốt hỏi ‘các người là ai, lão công của tôi đâu’ “, Lão Tứ cười đau xót, người nhà thì em ấy không nhớ, lại nhớ đến lão công của em... Lão đại ngồi xuống, vươn tay nắm lấy tay TaeKyo, xoa nhẹ lên mu bàn tay cậu, khẽ thở dài.

TaeKyo tỉnh lại. Ánh mắt mông lung nhìn trần nhà, tay vô thức nắm chặt bàn tay đang nắm tay mình. Đến khi ánh mắt có tiêu cự, cậu hốt hoảng rút tay về, lúng túng nhìn hai người trước mặt.

“Hai người là ai?...”, trông rất quen mắt nhưng tuyệt đối không thể nghĩ ra họ là ai.

“Anh trai em”, cong môi cười, nếu em ấy quên, vậy bắt đầu lại một kí ức mới và khái niệm mới đi cho dễ.

Cậu gật gù chớp mắt nhìn lão đại. Lão vươn tay xoa nhẹ lên tóc cậu, trấn an cùng giải thích.

“Em bị ngã, đầu va xuống đất nên vô tình quên tụi anh và do lão công của em cùng ngã nhưng mạnh hơn em, vậy nên ngủ lâu hơn em một chút”, lão tứ khinh bỉ nghe lão đại giải thích như kể chuyện cười.

“A? Ra là thế sao? Vậy... Hai anh giới thiệu lại cho em được không? Em quên...”, cậu gái má ản ngại nói.

Lão Tứ khoé môi co rút ‘ vậy mà cũng được á...’. Khẽ ho nhẹ, lão vỗ vai lão đại, ôn tồn giải thích cho TaeKyo.

“Nhà chúng ta có 10 người tất cả, anh là lão tứ, đây là lão đại, còn em...”, điểm mũi TaeKyo, lão tứ cong mắt cười “bé út của tụi anh, tên em là TaeKyo, tiểu Tae”.

[...]

Lão thất tự cảm thấy lỗi là do mình nên nghiêm túc làm việc lại, cô hằng ngày vui mình vào công việc ở bệnh viện, đồng thời túc trực bên em trai, nghe lão đại nói ra kế sách thì cô mới nhẹ thở dài trút bớt lo âu.

Đàn chị của cô là bác sĩ khoa phụ sản, một người chị phúc hậu, là một Beta. Khi em trai cô dần phục hồi, hằng ngày chạy qua phòng của lão công thì cũng là lúc mọi người đau đầu. Đàn chị là người trấn an mọi người, là người đứng ra chỉ cách để chăm “bà” bầu.

Bụng bầu của TaeKyo, chứa một lúc hai sinh mệnh, cậu ngày càng dễ mệt, nôn nửa, kén ăn, hay đi vệ sinh nhiều hơn, tính tình cộc cằn hẳn.”Mie?”, lão thất bất ngờ nhìn thấy tình yêu của mình xuất hiện ở phòng của TaeKyo, cô đang được cậu thất bím cho, nhìn thấy lão thất, Mie vờ như không nghe gì cả.

“Nhớ dặn Mie ăn giúp chị nhé Kyo”, chờ đàn chị khám cho TaeKyo xong, lão thất xoa đầu cậu dặn dò, hướng mắt qua Mie cười nhẹ. Cô gái chăm chăm cột tóc, mặc kệ lão thất đang cười với mình.

TaeKyo sau một thời gian tĩnh dưỡng đã tốt lên, dù một vài kí ức vẫn còn mập mờ và không được gọi đến, cậu vẫn mơ hồ cuộc sống của mình bình yên và hạnh phúc quá rồi. Búng ngón tay kéo hồn cậu đang lơ ngơ về, cô gái hất tóc vào mặt cậu quở trách.

“Ách, xin lỗi Mie... Em suy nghĩ nhập tâm quá...”, cậu ngại ngừng cười cười.

“Ngốc, tiểu Tae không cần suy nghĩ viễn vông!”, cô gái trừng mắt mắng. Căn phòng này là đặt cách, mình cậu dưỡng thai, không ai quấy rầy, nên khi bị bắt nạt cũng không ai hay biết, à thì có camera nhưng Mie bắt nạt thì ai mà dám ngăn cô lại chứ.

Cô ngồi chơi cùng cậu một lúc, chạm tay lên bụng cậu, cảm nhận phép màu bên trong bụng cậu thì ánh mắt Mie thoáng đổi, đến khi sắp phải về mới rì rì bật điện thoại gọi cho lão thất, “này, em cũng muốn có con”.

Không cần nói, lão thất sững sốt thế nào, TaeKyo chỉ đành cười bất đắc dĩ.

Tác giả chen ngang: tui muốn có sinh đôi, nên cho đứa nhỏ này mang hai sinh mệnh, tui sẽ lượt bỏ phần đỡ đẻ hay mổ đẻ gì đó, cho thời gian thẩm thoát trôi,tui mong chờ viết đoạn lữ quỷ lộng hành, a hị hị

Bằng một thời gian, cũng đến ngày cậu được đưa lên bàn mổ, khuôn mặt thẩm đầm mồ hôi, trong đau đớn sinh hạ ra hai đứa nhỏ song sinh bụ bẫm với tương lai nổi gót lão cha hại đời người ta... Khụ khụ, đùa thôi, cậu đẻ ra hai đứa nhỏ, chưa thể nhận biết là gì vì chưa đến tuổi dậy thì, mới sinh mà!!!!

Hiện tại, cậu đang hưởng thụ cuộc sống sau khi sinh, nằm trên giường, ôm lão công và ngủ thẳng giấc. Lũ con thì được gửi cho anh chị nuôi dưỡng, dù mẹ chồng luôn nhưng nhớ cháu nhưng đành bất lực nhìn lão đại cười ôm hai đứa nhỏ đi cùng lão nhị.

Nuôi dưỡng lũ nhỏ là công việc quen thuộc, như chăm em, nhìn hai đứa nhỏ lớn lên mỗi ngày. À quên, hai đứa tên Tiểu Phi và Tiểu Phàm, là hai thằng nhỏ bụ bẫm với tính cách trái ngược nhau, kệ chúng đi, ít ra gia đình này không bị tuyệt hậu.

“Anh xã, em nhớ hai đứa nhỏ quá”, lười biếng cọ mặt vào lòng lão công, cậu làm nũng than vãn, dạo này ngày càng lười ra, đã qua vài tháng rồi chứ ít gì, cũng đã làm ngày đầy tháng cho hai đứa, cậu hiện tại đang tưởng tượng chúng nó lớn lên sẽ đẹp giai thế nào, tuyệt vời thế nào.

Xoa xoa lưng cậu, đại Q nghĩ đến việc sinh thêm con gái, có thể thất bím cho con giống cô gái tên Mie gì đó, anh xấu xa nhếch môi, cúi xuống thì thầm vào tai cậu, thổi nhẹ hơi ấm làm cậu khẽ rụt người muốn trốn vào chăn, tai cậu đỏ bừng, cậu lườm lườm nhìn anh, phun ra hai chữ “BIẾN THÁI!”. Đừng hỏi tác giả lão công đã nói gì, anh ta chỉ nói là nhớ cái lỗ nhỏ của cậu và mong muốn được đâm đâm rồi muốn thêm bé gái thôi, đơn giản lắm.

Cái gì? Sinh xong rồi làm tình, rồi lại sinh, cuộc sống không nhàm chán đến thế đâu, cẩu huyết luôn ở quanh ta. Đến khi hai đứa nhỏ tròn một tuổi, tiểu Phàm bị bắt cóc, là cái gã đã bị đập ra khỏi nhà hàng cũng chính là cha chồng của TaeKyo. Ôm Phàm Phàm trong lòng, gã như điên mà xoa xoa vuốt vuốt mặt bé, hôn hai má bé và cúi xuống hít hà hương vị trẻ nhỏ, miệng thì thầm thì thầm “giống quá giống quá, cháu của em rất giống em, anh yêu em, anh yêu con em, anh yêu cháu em, anh yêu mọi thứ thuộc về em, hắc hắc hắc”.

Tiếng trẻ nhỏ vang vọng trong nhà kho trường cấp ba, cũng là lúc tìm thấy tiểu Phàm bị bỏ đói trong ấy, bé đã không ăn uống gì hai ba ngày nhưng không khóc một tiếng, chỉ im lìm ngủ trong nhà kho bám bụi, đến khi bị chuột quấy phá mới khóc đòi ra, cũng may mắn quá rồi.

Lão đại nhìn ngôi trường cấp ba, nơi tiểu Phàm bị bỏ đói, lão nhí bên cạnh trầm mặc hỏi “nơi này?”

“Ừ chính nơi đó”, lão đại bật cười, kẻ kia còn vờn vắn người mẹ đã khuất của anh, đến mức điên dại khi nhìn thấy những người giống y đúc mẹ, lão nhí và TaeKyo là hai điển hình từ khuôn đúc trong bụng mẹ đi ra, lần này là tiểu Phàm có nét giống TaeKyo nên không tránh khỏi gã kia điên loạn.

Chỉ là, lão tứ cong khoe môi cười xấu xa, bảo rằng ánh mắt Phàm Phàm càng lớn xàng xếch và khiến người ta rét, còn Phi Phi thì bị xẹp mí, mắt lúc nào cũng như buồn ngủ, bù lại cười lên mắt híp sẽ tạo thành hình vòng cung rất đẹp, TaeKyo nhìn các con lớn bên các anh chị cũng không quá lo, nhưng cậu vẫn không cho lão công chạm vào cục của mình.

“Anh tự đi mà đẻ bé gái!”, tức giận hét lên khi móng vuốt của người kia sắp chạm đến mình, nhìn tiểu bảo bối xù lông, anh đành dừng lại, bật cười thu quân.

“Em gái anh du học sắp về nước”, vuốt lại tóc cho TaeKyo, đại Q nói. Cậu mấy năm nay không quan tâm đến con bé đánh đá kia, giờ nghe tin này, chẳng biết nên vui hay buồn nữa.

Dẫu gì cũng là người một nhà, cậu quyết định không chấp nhất nữa, con bé đánh đá sau khi ra nước ngoài, ném vị đời, cũng là lúc theo con đường chính đạo, bị một Alpha thu hút và vào bang của người ta, sau này cô còn giúp anh trai và anh dẫu của mình nữa, đó chỉ là chuyện sớm muộn sau này, quay về thực tại nào.

Lại năm tháng thắm thoát trôi qua.

“Nhị thúc! Hôm nay tiểu Phi được bé gái cùng lớp hun hun, tiểu Phàm đánh bé ấy khóc ré lên, Đại thúc không phạt Phàm được không? Dẫu gì người sai cũng là con bé đó, ăn đậu hủ tiểu Phi ấy”, ánh mắt đáng thương hề hề xin tha tội cho thằng anh mặt khinh bỉ đời bên cạnh mình, tiểu Phi ôm cánh tay của anh song sinh, chúu chúu dương quang vào đám người lớn bất lực bưng mũi.

“Gi?! Ai dạy con từ đó vậy Phi Phi?! Gì mà đậu hủ chứ? Còn Phàm nữa! Con lại đánh bạn sao...”, TaeKyo bước ra từ phòng trong, hôm nay cậu ghé thăm hai đứa con, nghe tin này, thiếu điều phun sữa trong miệng ra, đặt cốc sữa trên bàn, đi tới bồng tiểu Phi, xách tiểu Phàm lên vác cả hai đứa nhỏ vào phòng trong dạy dỗ.

“Nó dám hôn tiểu Phi của tôi”, nghe câu trả lời của tiểu Phàm, cậu đỡ trán, lại một màn thao thao bất tuyệt về cách xưng hô cho đứa nhỏ.

“Ba đừng la tiểu Phàm nữa, bảo toàn thân thể nha, bảo vệ em gái tụi con trong bụng ba ba á. Sinh khí không tốt cho thai kì”, lời nói từ miệng một đứa nhỏ tiểu học lớp một thốt ra, cậu lại choáng váng muốn ngã lên sofa, ngã vào lòng lão công đang bình thản nhìn hai đứa con của mình.

“Phàm, con với tiểu Phi ra ngoài nói với lão Lục chuẩn bị đồ ăn đi, ba nghe nói có bánh ngọt”, xoa lưng lão bà của mình, đuối khéo hai đứa con đi, anh trong lòng thầm tán thưởng hai đứa nhỏ.

“Dạ bố”, nắm tay tiểu Phi đang cười hì hì ra ngoài, tiểu Phàm nhìn anh, nhếch môi cười nhẹ. Đại Q thoáng run lên, đứa con này thật nguy hiểm, anh đã suy nghĩ như thế.

to be cont...

Tác giả: nhớ hồi lớp 1, làm toán 0đ bị đánh đòn, về tui đã mách mẹ rằng cô bạo hành con, nhớ tới lúc đó 5 roi ám ảnh đến giờ. (‘ ‘) giờ tui không sợ bị đánh đòn, chỉ sợ lên sổ đầu bài ngồi thôi à.

Đi viết cái truyện hường hoè kia đây, Bye Bye mấy thím

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nay-anh-chiu-trach-nhiem-di>